

சிலப்பதிகாரக் கதை

மதராஸ் யூனிவர்சிட்டி தமிழ் ஆராய்ச்சித்
தலைமை ஆசிரியர்

மதிமான் டாக்டர் ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல்.
அவர்கள் எழுதியது.

ஒற்றுமை ஆபீஸ்

தியாகராய நகர் : : மதராஸ்-17.

4 செய்தது]

1969

[விலை அணை 10

1st Edition:		1945
2nd	„	1946
3rd	„	1950
4th	„	1953
5th	„	1954
6th	„	1955
7th	„	1958
8th	„	1958
9th	„	1962

சிலப்பதிகாரக் கதை

1- வது அதிகாரம்

‘மாநகர்க்கு ஈந்தார் மணம்’

நீர்வளம் நிலவளம் மலைவளம் குடிவளம் ஆகிய நால்வகை வளங்களும் நிறைந்து, சேர சோழ பாண்டியரென்னும் தமிழ் வேந்தர் மூவராலும் முறை திறம்பாது அரசாளப்பெற்ற முந்நாடுகளும் தென்நாட்டில் திகழ்ந்து விளங்கின. இம் முந்நாட்டி

சோழ நாடு லும் அநுந் திறமையால் செயற்கரிய செயல்களைச் செய்த வளவன் ஆண்ட

சோழநாடு, புலவர் பாடும் புகழமைந்ததாய், பொன்னியாற்றின் வளத்தினைப் பெற்றதாய், பட்டினப் பாக்கம் மருவூர்ப்பாக்கம் என்னும் இரு பகுப்பினை உடையதாய் விளங்கிற்று. அந்நாட்டின் தலை நகராகிய புகார் நகரத்தில், பூவார் சோலை மயிலாட புரிந்து குயில்கள் இசைபாட, காமர் மாலை அருகசைய, காவேரியாறு களிப்பொடு சென்றது. இரு மருங்கும் செழித்து வளர்ந்திருந்த மரங்களிலும் கொடிகளிலும் அழகுற மலர்ந்து மணங் கமழ்ந்த மலரை ஆடையாகப் போர்த்து, அம் மலர்களின் தேனை உண்டு தினைத்த வண்டுகளின் இசையொலியால் இன்புற்று, கண்ணையை கயல் பொன்னியாற் மீன்கள் அங்கு மிங்கும் புரளக் காவேரியின் பெருமை யாறு கண்ணுக்கு இனியதாய் நடந்து சென்றது. அவ்வாற்றங் கரையில்

மருத நிலத்தைப் பண்படுத்திப் பயிர் செய்யும் உழவோர் செய்யும் ஒலியும், நீர்க்காலின் வழியாக விரைந்து செல்லும் நீரின ஒலியும், அந்நீரில் மூழ்கி மகிழ்வோர் ஒலியும் எங்கும் மிகுந்து ஒலித்தது. இவ்வாறு காவேரியாறு வளம் பெருக்கிய நன்னகரம் காவிரிப்பூம் பட்டினம் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றது.

அந்நகரில் ஒரு பாக்கமாய் விளங்கிய மருவூர்ப் பாக்கத்தில் மாடமாள்கைகள் மாண்புற விளங்கும். கயவாய் மருங்கில் கண்ணுக்கு எட்டாத மருவூர்ப் தூரம் வணிகர் இருப்பிடங்கள் விண் பாக்கம் ணிலே விளங்கித் தோன்றும். மரக் கலத்தால் வரும் மாண்புடைய செல்வத்திற்காகத் தம் நாட்டைவிட்டுத் தமிழ்நாடு போந்து தமிழ் மக்களுடன் நீரோடு நீர் சேர்ந்தாற்போல் ஒன்றுபட்டு வாழும் அயல்நாட்டார் இருப்பிடங்களும் இலங்கித் தோன்றும். இன்னும் வண்ணமும் சுண்ணமும் தண் நறும் சாந்தமும் பூவும் விரையும் விற்பவர்கள் சுற்றித் திரியும் நகர வீதியும் நலம்பெற விளங்கும். அவ் வீதியில் பட்டாலும் கம்பளத்தாலும் பருத்தி நூலாலும் நுண்ணிய கேலையில் வல்லவராய சாலியர் இருப்பிடங்கள் சிறந்து தோன்றும். இன்னும் ஆரமும் அகிலும், தாசும் துகிரும், மாசறு பொன்னும், மணியும் முத்தும், நிறைந்த வணிகர் வீதியும் திருந்தி விளங்கும். நெல்லும் புல்லும் வரகும் திணையும் முதலிய எண்வகைக் கூலம் குவித்த கூல வீதியும் நிறைந்து தோன்றும்.

இனிப் பெருமை சான்ற பெரியார் வாழும்
 பாடல்சால் சிறப்பமைந்த பட்டினப்பாக்கத்தில்
 அரசர் வீதியும், தேரோடு வீதியும்,
 பட்டினப் வணிகரின் மாடமாளிகை மலிந்த வீதி
 பாக்கம் யும், மறையோர் வாழும் மங்கல வீதி
 யும், வேளாளர் வாழும் விழுமிய வீதி
 யும் விளங்கித் தோன்றும். இன்னும் ஆயுள் வேதரும்.
 காலக் கணிதரும் முறையாய் அமைந்து வாழும்
 அழகிய வீடுகளும், யானை வீரரும் குதிரை வீரரும்
 தேர்ப்பாகரும் வாழும் திருந்திய வீதிகளும் இலங்கித்
 தோன்றும். இவ்விரு பாக்கத்திற்கும் நடுவ ஓர்
 அங்காடி அமைந்திருந்தது. அதன்கண் கொடுப்
 போர் ஒலியும், கொள்வோர் ஒலியும் இடையருது
 ஒலிக்கும்.

இன்னும் கடல் வழியாகவும் தரை வழியாகவும்
 நடந்த வாணிகத்தால் வளம் மிகப் பெருகி.

“பொறைஒருங்கு மேல்வருங்கால் தாங்கி இறைவர்க்கு,
 இறைஒருங்கு நேர்வது நாடு?

என்று நாயனார் அருளியவாறு முழங்கு கடலாற்
 சூழப்பட்ட உலகம் முழுவதும் ஒருங்கே
 நகரின் தரண்டு வந்தாலும் வழங்கக் குறையாத
 நல்வளம் வளமும் பொருளும் உடையதாய் அந்
 நகரம் விளங்கிற்று.

இத்தகைய புலவர் பாடும் புகழமைந்த புகார்
 நகரத்தில் வறுமைபால் வருந்துர் ஏழை மாந்தர்க்கு
 யழைபோலப் பொருள் வழங்கும் மாநாய்கன என்

னும் வணிகன் ஒருவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் அழகிய பூங்கொம்பு போன்ற ஒரு பெண்மணியைப் பெற்று நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்தான். அம் மங்கை மாநாய்கன் யின் அழகினைக் கண்ட மற்றைய மாதர் மகள் கள் செந்தாமரையில் இலங்கும் திரு கண்ணகி மகள் அழகால் இவனை ஒப்பாள் என்று புகழ்ந்தார்கள். இன்னும் இவள் கற்பின் திறத்தினைக் கண்ட மாதர்கள், ஆசிராக் கற்புடைய அருத்தியின் திறம் இவள் கற்பை ஒக்குமென்று போற்றிப் புகழ்ந்தார்கள். இவ்வாறு ஒப்பற்ற அழகும் உயரிய கற்பும் அமைந்த மாது கண்ணகி யென்றும் பெயர் பெற்றுப் பன்னிரண்டு ஆண்டமைந்த இளங்கொடியாய் விளங்கினாள்.

அந்நகரத்திலேயே மாசாததுவான என்னும் பெயருடைய மற்றொரு வணிகன் இருந்தான். அவன் செல்வம் மிகப் பெற்றவன். நல் வழியால் தான் சேர்த்த பொருளை வறியார்க்கு வழங்கிப் பயன்- மரம் ஊர்- நடுவே பழுத்தாற் வான் மகன் போன்று பலர்க்கும் பயன்பட வாழ்ந் கோவலன் திருந்தான். அவ்வணிகனுக்குச் செவ்வேள்போன்ற இளமையும் செம்மையும் வாய்ந்த அறிவாலும் குணத்தாலும் புகழ்பெற்ற கோவலன் என்பான் பதினாண்டமைந்த குமரனாய் விளங்கினான்.

இவ்விருவரது பெற்றோரும் ஒரு நன்னூலில் கோவலனுக்குக் கண்ணகியை மணஞ்செய்து மனங்

களிக்க எண்ணினார்கள். அவ்வாறே திருமணத்திற்குரிய நன்னூலைக் குறித்துப் பட்டத்து யானையின்மீது நல்லணி யணிந்த மாதர் சிலரை ஏற்றித் திருமணச் செய்தியை நகரமக்கள் அனைவர்க்கும் அறிவித்தார்கள். திருமணத்திற்காக அமைந்திருந்த நன்னூலில் முரசு அடிக்கவும் மத்தளம் அதிர்க்கவும் முழங்குகருவிகள் முழங்கவும் மங்கள் முழக்கமே எங்கும் நிறைந்திருந்தது.

“ மாலைதாம் சென்னி வயிரமணித் தூணத்து
நீல விதானத்து நித்திலப்பும் பந்தர்க்கீழ் ”

கண்ணகியைக் கோவலன் முறைப்படி மணஞ் செய்தான். மணக்கோலங் காண்கண்ணகிக் நிறைந்து நின்ற மாதர்கள் கண்ணகிக்கும் கோவல யும் அவள் காதலனும் மணியும் ஒளி னுக்கும் கடி யும் போலவும், மலரும் மணமும் போல மணம் வும் ஒருவரை ஒருவர் பிரியாமல் வாழ்க என்று வாழ்த்தி நறுமலர் தூவினார்கள்.

நறுமணங்கமழும் மலர்களின் நலத்தினை உண்டு மகிழ்ந்த வண்டுகள் எங்கும் ஓடிச் சுழன்று இன்புற்றிருந்தன. இளவேனிற் காலத்தில் வீசிய இளந்தென்றல் மலர்களின் மெல்லிய மணத்தைத் தாங்கி, எங்கும் பார்து வீசி இன்பம் பயந்தது. காதலர் இருவரும் அணிபெற வகுத்த மணிரிலா முற்றத்தில் இனிதருந்து, அம் மேடையிலே வீசிய மெல்லிய பூங்காற்றின் நலத்தினை நுகர்ந்து இன்புற்றிருந்தார்கள்.

இல்வாழ்க்
கையில் இன்
பம் றுகர்தல்

மலரின் மணமும், மாலை மதியமும்,
வீசு தென்றலும், வீங்கிள வேனிலும்
காதலர் மனத்தைப் பெரிதும் மகிழ்
வித்தன' இவ்வாறு இன்புற்றிருக்கை
யில் கோவலன் தன் காதலியின் குலத்தை
யும் நலத்தையும் பலவாறாகப் புகழ்ந்துரைத்தான்.
தன் காதலியின் அழகைக் கண்டு, "மாதே! அழகிய
தோகையையுடைய மயில்கள் உன் சாயலைக் கண்டு
நாணி, நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குச் சென்றன; அழ
கிய நடையையுடைய அன்னங்கள், உனது மென்
னடையைக் கண்டு நாணி மலர்ச்சோலையிற் சென்று
மறைந்தன. பச்சைப் பசுங்கிளிகள், குழலும்
யாமும் குழைத்தாலொத்த உனது மழலை மொழி
யைக் கேட்டு நாணி உன்னைப்போல் பேசப் பழக
எண்ணி உனது அழகிய கையில் அமர்ந்திருக்கின்றன"
என்று தன் காதலியின் மயில்போன்ற சாயலையும்,
அன்ன நடையினும் அழகிய நடையையும், கிளியின்
மொழிபோன்ற மழலை மொழியையும் புகழ்ந்
துரைத்தான். இன்னும் அவள் முடிமுதல் அடிவரை
அணிந்திருந்த அணிகளையுட, கருங்குழலில் குடி
யிருந்த நறுமலர் மாலையையும் பார்த்து, "இயற்கை
யழகு அமைந்த உனக்கு ஏன் இவ்வாறு செயற்கை
அழகு" என்று வருந்தவான் போல்
கோவலன் மகிழ்ந்தான். "மாதே! உன்னை அழகு
தன் காதலி செய்ய எண்ணிய தோழியர் மங்கல
யின் அணியே யன்றி, மற்றைய அணி
நலன் புனைந் களை ஏன் அணிந்தார்கள்? உனது
துரைத்தல் அழகிய கூந்தலிற் சில மங்கல மலர்
களைத் தூவுதலன்றி ஏன் பளுவான இம்

மாலையைப் புனைந்தார்கள்? உன் கூந்தலுக்கு நல்ல அகிலின் நறும்புகை ஊட்டியிருப்ப, அதற்குமேல் ஏன் மான் மதச் சாந்தை அணிந்தார்கள்?" என்று அவள் நலம் பாராட்டினாள். இன்னும்,

“மாசறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே
காசறு விரையே கரும்பே தேனே
அரும்பெறற் பாவாய் ஆநயிர் மருந்தே
பெருங்குடி வாணிகள் பெருமட மகளை
மலையிடைப் பிறவா மணியே என்கோ
அலையிடைப் பிறவா அமிழ்தே என்கோ
பாழிடைப் பிறவா இசையை என்கோ”

என்று கோவலன் தன் கண்மணி அனையானைக் கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றறிந்த நலங்கள் யாவும் தோன்றப் புகழ்ந்துரைத்தான். இவ்வாறு காதலர் இருவரும் இன்புற்றுக் களித்து வாழும் நாளில், கோவலன் நற்றாய், தன் மகனும் மருகியும் இல்லற மென்னும் நல்லறத்தை இனிது நடத்தி அறவேவார்க் களித்தல், அந்தணர் ஓம்பல், துறவேவார்க்கெதிர்தல் ஆகிய நல்லறங்களை நாஸ்தோறும்

இருவரும் நடத்தி வாழ்வதைக் காணும் விருப்ப இல்லறம் முடையவளாய், இருவரையும் தனியாக நடத்தல் ஒரு மாணிகையில் வாழ்ந்து வரச் செய்தாள். இவ்வாறு இல்லறத்தை இருவரும் சில ஆண்டுகளாக இனிது நடத்திவந்தார்கள்.

2-வது அதிகாரம் மாதவியும் மணமாலையும்

மாதவி என்னும் நாடக மாதா, தாது அவிழும் மலர்களையும், குழன்று சுருண்ட குழலினையும் மாந்தளிர் போன்ற மேனியையும் உடையவளாய், ஆடல் பாடல் அழகென்னும் மூன்றில் ஒன்றும் குறைபடாமல், வீரக் கழல் அணிந்த சோழனது சபையில் தனது ஆடலையும் பாடலையும் அரங்கேற்றினாள். அச்சபையில் அரசர் வணிகர் முதலிய சிறப்பு வாய்ந்த மக்களெல்லாம் தத்தம் பெருமைக்கும் நிலைமைக்கும் ஏற்ற முறையில், வரிசைவரிசையாக அமர்ந்திருந்தார்கள். கோவலனும் அங்குற்றுத் தன் குலத்திற்கும்

செல்வத்திற்கும் ஏற்ற இடத்தில் இனி
தமர்ந்திருந்தான். அங்கு இருவகைக்
குடரங்கத்தில் கூத்தின் இயலமைந்த ஆடலாசிரிய
தோன்றுதல் னும், யாழும் குழலும் தாளமும் பாட
லும் வல்லவனாகிய இசையாசிரியனும்,
தமிழ் முழுதறிந்த தன்மையனாகிய நல்ல மொழிகளால்
நாடக நூல் செய்யவல்ல கவிப்புலவனும், குழலாசிரி
யனும், யாழாசிரியனும் விளங்கித் தோன்றினார்கள்.
அவ்வரங்கத்தில் பூங்கொம்புபோன்ற மாதவியின்
னொளி போலத் தோன்றி, வலது காலை முன்னே
வைத்து, நாட்டில் நன்மை பெருகவும் தீமை அகல
வும் வேண்டித் தெய்வப் பாடல் பாடிய
அரசன் மாதா பொழுது, குழலின் வழியே யாழ் நின்
விக்குப்பரிந்து. யாழின் வழியே மத்தளம் நின்
சளித்தல் றது. இவ்வாறு இசைக் கருவிகளெல்
லாம் பருந்தும் நிழலும் போல ஒன்

ரூய் ஒலிப்பச் சபையில் பாட்டும் கூத்தும் நிகழ்ந்தன. அரங்கேற்று விழா முடிந்தவுடன் அரசன் மாதவியின் பாட்டிற்கும் கூத்துக்கும் ஏற்ற முறையில் ஆயிரத்தெண் கழஞ்சு பொன்னும் பச்சை மாலையும் பரிசாகக் கொடுத்தான்.

அப் பச்சைமாலையை மாதவி தன் தோழி கையில் கொடுத்து “மாற்றுபர்ந்த பசும்பொன்னை விலையாகப் பெறுதற்குரியது இம் மாலை; இதற்கிய பொன்னைத் தந்து வாங்குவான் என் காதலனாக அமைவான்” என்று சொன்னாள். தோழியும் மாதவியின் மணமாலையைக்கொண்டு வீதியிற்சென்றாள். அப்பொழுது மாதவி

யின் ஆடலையும் பாடலையும் அழகையும் கோவலன் கண்டு மயங்கித் தன் உள்ளத்தில் அவள் காதல் உருவத்தையே அழகொழுக எழுதிப் பார்த்து மகிழ்ந்தருந்த கோவலன், மாதவி மாலையைப் பொன் கொடுத்து வாங்கித் தோழியுடனே அவள் மனையிற் சென்றாள். மாதவியை மணந்தான் அவள் மையலிலே தாழ்ந்தான். மாசிலாக் கற்புடைய தன் மனையாளையும் மாளிகையையும் மறந்தான்.

மாதவி மனையில் மல்லிகை முல்லை முதலிய மலர்கள் மணங்கமழ்ந்தன மலைப்பொழுதில் மந்தமாருதம் மெல்லென வீசியது. கதிரவன் மறைந்து குளிர்ந்த கலை களையுடைய சந்திரன் விண்ணிலே விளங்கித் தோன்றியது. தண்ணீர் நிறைந்த தடாகங்களில் அழகுற

மலர்ந்து நின்ற தாமரை மலர்கள் தண்கதிர்ச் செல்வ
 னைக்கைகூப்பித்தொழுவனபோல் இதழ்
 மாதலியுடன் குவிந்து இலங்கின. அங்கு நின்ற குமுத
 இருத்தல் மலர்கள் நன்றாய் மலர்ந்து தம்பாலுள்ள
 நலத்தையெல்லாம் மதியினுக் களித்து
 மகிழ்வனபோல மாண்புற விளங்கின இத்தகைய
 மாலைப் பொழுதில் கோவலன் மாதலியுடன் நிலா
 முற்றத்தில் இனிதமர்ந்து இன்புற்றிருந்தான்.

கற்பெனும் பெருமைக்கு உறையிடமாகிய கண்
 ணையோ காதலன் பிரிவாற்றாது கவலைக் கடலில் முழுகி
 யிருந்தான். பஞ்சினும் மெல்லிய அவள் பாதங்கள்
 அழகிய சிலம்பை அறிவ மறந்தன.
 கண்ணகி செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனம் மறந்
 திரிவாற்றாது தது மகிழ்போன்ற திருநுதல் திலகம்
 வநுத்துதல் இழந்தது மையிருங் கூந்தல் நெய்யணி
 மறந்தது. மங்கல அணியையன்றி மற்ற
 றைய அணிகளை மறந்தான். இளவேன்றி காலத்திற்கு
 இனிதாக அமைத்திருந்த மணிமுற்றத்தை மேவாது
 நீங்கினான். தென்றலும் நிலாவும் தன் மாளிகையின்
 உள்ளே புகாவண்ணம் சாளரங்களை எல்லாம் அடைத்
 தான். அழகிய கழுத்தில் அணிந் திருந்த முத்தாரத்தையு
 ம், சந்தனம் முதலிய வாசனைகளையும் வெறுத்தாள்
 குவளை மலரும் நீல மலரும் மற்றும் நறுமணங் கமழும்
 மெல்லிய மலர்களும் மணிப்பூஞ் சேக்கையில் சேரா
 தொழிந்தன காதலன் பிரிந்த துயரம் உலை நெருப்புப்
 போல அவள் உள்ளத்தை உருக்கி வருத்தியது. காவி
 மலர் போன்ற கண்களின்றும் முத்துப்போன்ற

கண்ணீர் சிந்தினாள். இவ்வாறு இரவும் பகலும் உறக்கமற்று வருந்திய உள்ளத்துடன் கண்ணகி உயிர் வாழ்ந்தாள்.

இங்ஙனமிருக்கையில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இந்திரனுக்குத் திருவிழாக் கொண்டாடும் நன்னாள் வந்தது. விண்ணு கத்தினின்றும் புகார் நகரத்தில் போந்து அங்காடியில் அமர்ந்திருந்த புகார் நகரத்தில் பூதத்திற்கு மறக்குலப் பெண்கள் இந்திர விழா பொங்கல் முதலியவற்றைப் படைத்துத் தமது அரசன் ஆளும் நாட்டில் “பசியும் பீணியும் பகையும் நீங்கி, வசியும் வளமும் சுரக்” குமாறு குரவைக் கூத்து ஆடி வாழ்த்தினார்கள். இன்னும் இந்திரன் ஏவலால் அந்நகரத்தில் நிலைபெற்றிருந்த ஐம்பெருமன்றங்களிலும் அரும்பலியிட்டார்கள். இந்திரனது கற்பகத்தரு நிற்கும் தோட்டத்தில் கொடி ஏற்றினார்கள். அரசனது ஐம்பெரும் சபைகளும் எண்பேராயமும் அரச குமரரும், பரதகுமரரும், திரள் திரளாக வந்து சேர்ந்து, மண்ணில் வாழும் மக்களும், விண்ணில் வாழும் வானவரும் வியப்பெய்தப் பொன்னியாற்றின் புண்ணிய நீரைப் பொற்குடத்தில் ஏந்தி விண்ணவர் தலைவனை விழு நீராட்டினார்கள். அப்பொழுது அந்நகரிலிருந்த சிவபெருமான் கோயிலிலும் அறமுடன் ஆலயத்திலும், பல தேவர் கோயிலிலும், நீலமேனி நெடியோன் ஆலயத்திலும், மால வண்குடை வாசவன் ஆலயத்திலும், மாமறை விதி வழாமல் ஒருபுறம் ஓமங்கள் நடந்தன. அருகர் பள்ளியிலும், புத்தர் பள்ளியிலும்.

அறங்கூறு மிடத்திலும் ஆன்றோர் புண்ணிய கதைகள் படிக்கப்பெற்றன. யாழ் முதலிய இசை கருவிகளில் இசை பாடவல்ல பாணர்கள் இனிது பாடினார்கள். இவ்விழாவினைக் கண்டு மாதவியும் கோவலனும் மகிழ்ந்து இன்புற்றிருந்தார்கள், திருநாள் முடிந்த மறுநாள் அமாவாசை தினமாய் அமைந்திருந்தமையால், புகார் நகரத்து மக்களெல்லாம் நீராடும் பொருட்டுக் கடற்கரைக்கு விரைந்தசென்றார்கள். மடலவிழ் தாமையுமும் புன்னையும் பூத்த நெய்தல் நிலத்தில் கடல் விளையாட்டுக் காண விரும்பி, மாதவியும் கோவலனுடன் கடற்கரை சேர்ந்தாள். அங்குத் தாமையே வேலியாற் குழந்த வெண்மணல் விரிந்த இடத்தில் ஓர் புன்னை மரத்தின் நிழலில் இருவரும் இனிதமர்ந்திருக்கையில், மாதவி தன் தோழியாகிய வசந்தமாலை கையினின்றும் யாழை வாங்கி, அதனை மூறைப்படி திருத்திக் கோவலன் கையில் கொடுத்தாள். கோவலனும் மாதவி மனமகிழக் காணல் வரி பாடத் தொடங்கினான். இவ்வாறு கோவலன் பாடிய பாக்கள் அகப்பொருளியலில் களவுத்துறையில் தலைமகன் கூறிய மொழிகளாயிருந்ததால், கோவலன் தன்மேல் அன்பில்லாது வேறொரு காதலியை விரும்பி மயங்கினான் என்று மாதவி எண்ணினாள். ஆயினும், அக்கருத்தை வெளிப்படுத்தாமல், கோவலனது இசையால் மகிழ்ந்தவள்போல நடித்து, அவன் கையினின்றும் யாழை வாங்கித் தானும் வேறு குறிப்புடையவள்போல் “நிலத்தெய்வம் வியப்பெய்த, நீர் நிலத்தோர் மனமகிழ” மாதவி இன்னிசை பாடினாள். இப்பாட்டைக் கேட்ட கோவலன், என்னையன்றி வேறொரு

வன்மேல் மனம் வைத்து மாயப் பொய் பல கூட்டும் மாயத்தவளாகிய மாதவி பாடினாள் என்றெண்ணி, கோபக்குறி யொடெழுந்து அவளை விட்டுப் பிரிந்து தனியாகத் தன் மனை நோக்கிப் புறப்பட்டாள். கடற்கரையில் தனியாய் சின்ற மாதவியும் ஆற்றொணுத் துயருற்றுத் தன் தோழியோடு தன் மனை புகுந்தாள்.

3-வது அதிகாரம்

மாலதியும் கண்ணகியும்

முன்னொரு காலத்தில் மாலதி என்னும் பெயர் சமைந்த ஒரு பார்ப்பனப் பெண்ணிருந்தாள். அவள் பிள்ளையற்றவளாயிருந்தமையால், அவள் கணவன் மற்றொரு பெண்ணை மணந்து அவள் மூலமாய் ஒரு ஆண் மகவைப் பெற்று இன்புற்று வாழ்ந்துவந்தான். ஒருநாள் தாயார் வெளியே சென்றிருந்தபோது அப்பிள்ளை பசி பொறுக்கமாட்டாமல் அழத் தொடங்கிற்று. பாலன் அழுவதைப் பார்த்து மனம் பொருமல், மாலதி அதனை எடுத்துப் பாலூட்டினாள். பால் தொண்டையில் வீக்கிப் பாலனைக் மாலதி மாற் கொன்றுவிட்டது, தன் கையிலிந்த ருள் பால பாலன் இறந்ததைக் கண்ட மாலதி ணுக்குப் மிகப் பரிதபித்தாள். “இப் பிள் பாலூட்டல் னையை நான் கொன்றுவிட்டேனென்றல்லவோ இதன் தாய் என்மீது

பழி சுமத்துவாள்: பால் கொடுக்கப்போய் பாழாய் முடிந்ததே; பசியைத் தீர்க்கப் போய்ப் பெரும் பழியாய் முடிந்ததே; ஐயோ தெய்வமே! இதற்கு நான் என் செய்வேன்” என்று ஏங்கி அழுது கோயில் கண்ட இடமெல்லாம் பிள்ளையைக் கொண்டு மாலதி அலைந்து திரிந்தாள். இவ்வாறு கோயில்தோறும் சென்று சும்பிட்டும் ஒரு தெய்வமும் மனம்ரங்கி அவள் மனக்கவலையை மாற்றவில்லை. கடைசியாக அவள் சாத்தன் கோட்டத்தில் சென்று வணங்கி வரங்கிடந்தாள். அந் நள்ளிரவில் அருகேயிருந்து சுடுகாட்டுக் கோட்டத்தில் பிணந்தின்ன வந்த ஒரு பேய், மாலதியின்மேல் இரக்கம் கொள் சுகோட்பேய் வதுபோல நடித்து அவளைப் பார்த்து, பேய் ‘குற்றமற்ற பெண்ணே! நான் ஒன்று பிள்ளையை சொல்லக் கேள்: ‘முற்பிறப்பில் தவஞ் விழுங்குதல் செய்யாதவர்க்கு இப்பிறப்பில் தெய்வங்கள் வரங்கொடுக்கமாட்டா என்பது உண்மையாகும். ஆதலால், உன் கையிலுள்ள பிள்ளையை என்னிடம் தா’ என்று இழுத்துப் பிடுங்கி விழுங்கிவிட்டது.

இதைக்கண்ட மாலதி எரிகின்ற புண்ணில் சுட்டி கைத்தாற்போல, மனம் நொந்து, இடியோசை கேட்ட மயில்போல ஏங்கி அழுதாள். அவ்வழுகையைக் கண்ட சாத்தன் மனம்ரங்கி, “அன்னையே நீ அழவேண்டாம். நீ போகும் வழியில் உன் பிள்ளையை உயிரோடு கண்டு மகிழ்வாய்” என்று

சொல்லி மறைந்து தானே பாலன் வடிவு கொண்டு அவள் செல்லும் வழியில் ஒரு சோலை சாத்தான் யிற கிடந்து அழுதான். அப்பிள்ளை பாலனாய் யைக் கண்ட மாலதி பெருமகிழ் அமைதல் வடைந்து. அது மாயப்பிள்ளை எள் பதை அறியாது, கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டு மார்போடணைத்து விரைந்து சென்று அதன் தாய் கையில் கொடுத்தாள்.

இவ்வாறு வந்த சாத்தனும் அம்மறையவனுக்கு மகனாய், அறிவு நூல்களையெல்லாம் துறை போகக் கற்றுக், கல்வி கேள்விகளில் மேம்பட்டான், தன் தந்தையார் இறந்தபொழுது அவர்க்கு நீர்க்கடன் முடித்து உரிய காலத்தில் தேவந்தியென்னும் பெண்ணை மணம்புரிந்து இல்லறம் நடத்தினான். எட்டாண்டுகளாக இவ்வாறு இன்புற்று வாழ்ந்தபின் ஒருநாள் சாத்தன் தன் காதலியின் முன்பு சென்று, தனது தெய்வ ஒளியையும் நலத்தை மணம்புரிந்து யுங் காட்டி, “நீ என் கோட்டத்துக்கு இல்லறம் வந்து சேர்” என்று சொல்லி மறைந் டுத்தல் தான். தன் காதலன் பிரிவைக் கண்டு ஆற்றாத அப்பெண் பெரிதும் மனங் கலங்கி, அத்தெய்வம் உறையும் கோட்டத்திற் சென்று தன் தலைவனைத் தனக்கு மீண்டும் தர சாத்தனார் வேண்டுமென்று வழிபாடு செய்து மறைதல் வந்தாள்.

இப்பெண்மணி, தன்னைப்போல் கண்ணகி என்
 னும் கற்புடைய மங்கையும் தன் காதலனை இழந்து
 தவிக்கின்றாள் என்று உணர்ந்து,
 தேவந்தி தான் வழிபடும் கோட்டத்திற் சென்று
 தெய்வம் தொழுது, கண்ணகியும் தன் காதல
 தொழுதல் னைப் பெறவேண்டுமென்று வணங்கி,
 பின்பு அவள் மனை இடம் சென்று 'நீ
 உன் கணவனை விரையில் கண்டு மகிழ்வாய்' என்று
 ஆசி கூறினாள்.

இதைக் கேட்ட கண்ணகி தேவந்தியை வணங்கி
 "அம்மையே! நீ இவ்வாறு சொல்வதால் நான் என்
 காதலனைப் பெறுவேனென்பதில் ஐயமில்லை. ஆயி
 னும், நேற்றிரவில் நான் சிறிது கண்ணயர்ந்திருக்கை
 யில் ஒரு கனவு கண்டேன். அக்
 தேவந்தி கனவை நினைப்பதற்கே இப்பொழுது
 யிடம் கண் நடுங்குகின்றேன். என் காதலனும்
 ணகிகள நானும் ஒரு பெரிய நகரத்திற்குச்
 வுரைத்தல் செல்வது போலவும், அங்கு என்
 காதலன்மீதுவஞ்சகமான பழிவிழுந்தது
 போலவும், அதனால் அவருக்குப் பெருந் தீங்குற்றது
 போலவும், நான் அவ்வூர் அரசனிடம் சென்று முறை
 யிட்டது போலவும், அவ்வரசனுக்கும் அந்நகரத்திற்கும்
 அதனால் தீங்கு விளைந்தது போலவும் ஒரு தீக்கனவு
 கண்டேன். இவ்வாறு தீவினையுற்ற என் காவல
 னோடு பின்பு நான் பெற்ற நலங்களைக் கேட்டால் நீ
 நகைப்பாய்" என்று கூறினாள்.

இவ்வாறு தீக்கனவைக் கண்டு திகைத்து வருந்திய
 கண்ணகியைத் தேவந்தி பலவாறு தேற்றி அவளைப்

பார்த்து. "பெண்மணி! முற்பிறப்பில் உன் கணவன் பொருட்டு ஒரு நோன்பு செய்யத் தவறிவிட்டாய்; அதனாலேயே உனக்கு இத்தகைய தீங்குகள் நேர்ந்தன; முற்பிறப்பில் நேர்ந்த குறையை இப்பிறப்பில் நிறை செய்து விடலாம். காவிரியாறு கடலொடு கலக்கும் இடத்திற்கு அருகே சோமகுண்டம் சூரியகுண்டம் என்னும் பெயருடைய இரண்டு பொய்கைகளை தேவந்தி தேற ளிருக்கின்றன. அவற்றில் நீராடி அண்டல் கூறல் மையிலுள்ள காமன் கோட்டத்தில் சென்று தொழுதால் இப்பிறப்பில் எப்பொழுதும் கணவனைப் பிரியாத பெருவாழ்வு பெறுவதோடு மறுபிறப்பிலும் போகநாட்டில் பிறந்து காதலனோடு களித்து மகிழ்ந்து வாழலாம் அப்பொய்கை இடத்திற்கு நாமும் போவோம்" என்று கண்ணகியை அழைத்தாள். அதற்குக் கண்ணகி இணங்காமல் அவ்வாறு துறைமுழுகித் தெய்வம் தொழுவது தன் மரபிற்கும் நிலைமைக்கும் தகாதென்று எடுத்துரைத்தாள்.

4-வது அதிகாரம்

கண்ணகியும் கோவலனும்

அப்பொழுது அவ்வீட்டுப் பணிப்பெண் விரைந்தோடி வந்து, "அம்மா! கோவலன் வருகின்றான்" என்று கூறி மகிழ்ந்தாள். கோவலனும் கண்ணகியின் கண்ணெதிரே தோன்றினான். தன் கோவலன் காதலியின் வாடிய மேனியையும் வருந்திய மனத்தையும் கண்டான். கற்பிற் சிறந்த கண்ணகியைப் பார்த்து.

“பொருளையே விரும்பும் பொது மாதின் பொய் யொழுக்கத்தை மெய்யென்று நம்பி மோசம் போனேன். என் குலத்தோர் சேர்த்து வைத்த அரும் பொருளையெல்லாம் அவள் பொருட்டு அழித்தேன் இப்பொழுது வறுமையுற்று நாணுகின்றேன்” என்று கோவலன் கூறினான்.

இதைக் கேட்ட கண்ணகி இன்னும் மாதவிக்குக் கொடுக்கக் கையில் பொருளில்லாமையால் இவ்வாறு தன் கணவன் மனம் வொழுக்கத் தீர்க்கக் கோவலன் வகுந்ததல் நொந்து வருந்துகின்றான் என்று எண்ணி, “ஐயனே! இன்னும் என்னிடம் இரண்டு சிலம்புகளிருக்கின்றன. அவற்றை இதோ தருகின்றேன்” என்று முகமலர்ந்து கூறினான்.

தனது காதலியின் கற்பின் திறத்தையும் தான் அவளுக்குச் செய்த தீமைகளையும் கோவலன் நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் குழைந்து, “என் கண்மணி! நீ சொல்லிய சிலம்பை விற்று அப்பொருளையே மூலப்பொருளாக வைத்து வாணிகம் செய்து நான் இழந்த பொருளை மீண்டும் சேர்க்க எண்ணியிருக்கின்றேன்; அதற்காக இவ்விடம்விட்டு மதுரைமாநகரத்திற்கு நான் செல்ல வேண்டும்; நீயும் என்னோடு புறப்படு” என்று கூறினான்.

காதலர் இருவரும் இருள் செறிந்த விடியற்காலத்தில் தமது பெருமைசேர் வீட்டை விட்டுப் பெயர்ந்தார்கள். கண்ணகி பல நாள் காதலித்து வளர்த்த கவரி

மாணியும், அன்புடன் வளர்த்த அன்னப்பறவையை யும் புறத்தேவிட்டுப் புறப்பட்டாள். போகும் வழியில் அரவணையின்மீது அரிதுயில் கொண்ட அழகிய திருமால்கோயிலை வலம் செய்து, மெய்வகை உணர்ந்த விழுமியோர் நிறைந்து ஐவகையாய் நிலவிய அருகத்தானத்தில் அமைந்த சிலாதலத்தையும் தொழுது.

இருவரும் அந்நகரெல்லையைக் கடந்து வழி நடத்தல் அப்பாற் சென்றார்கள். மெல்லிய தென்றல் தவழ்ந்து நறுமணங் கமழும்

ஒரு நன்மலர்ச் சோலையைக் கழிந்து வழிச் செல்லும் பொழுது அம்மெல்லியல் மாதின வண்ணச் சீரடிகள் வருந்தி நோவுற்றன. கொடிபோன்ற இடைகள் வாடி வருந்தின. வெய்யோன் வெப்பத்தால் மெய் முழுதும் தளர்ந்து சோர்வுற்றது. இந்நிலையில் இருவரும் கண்ணெதிரே கண்ட ஒரு சோலையில் சென்று சிறிது இளைப்பாறிப் போக எண்ணினார்கள்.

காத வழி

னாரம்

நடத்தல்

அச்சோலையில் குளிர்ந்த நிலவில் இருந்து சிறிதுநேரம் இளைப்பாறினார்கள். அப்

பொழுது கண்ணகி தனது இனிய மழலை மொழிகளால், "மதுரை மூதூர் எங்கிருக்கின்றது?" என்று தன் காதலினிடம் கேட்டாள்.

கோவலன் மிகவும் மனம் வருந்தி "இதுவரையும் நாம் ஒரு காதவழி வந்துவிட்டோம். இன்னும் முப்பது காதம் இருக்கின்றது" என்று மொழிந்தான்.

அச்சோலையின் ஒரு பக்கத்தில் கவுந்தியடிகள் என்னும் பெரியார் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தார்.

அப்பெரியாரைக் காதலர் இருவரும் கண்டு வணங்கி
 னார்கள். அவர்களைக் கண்ட அடிகள்
 கவுந்தியடி வியப்படைந்து, “அழகும் குலமும்
 களைக் ஒழுக்கமும் வாய்ந்த நீங்களிருவரும் துன்
 காணுதல் பத்தால், நலிந்தாரைப்போல வீட்டை
 விட்டு வெளியேறியதற்குக் காரணம்
 என்ன?” என்று கேட்டார். அதற்குக் கோவலன்,
 “அடிகளே! பொருள் தேடும் பொருட்டு மதுரைமா
 நகரத்திற்குச் செல்கின்றோம்” என்று சுருக்கமாகப்
 பதிலுரைத்தான். இதைக்கேட்ட கவுந்தியடிகள்.
 “ஐயோ! மதுரைமாநகரத்திற்கு இன்னும் நாட்டு வழி
 யாகவும் காட்டு வழியாகவும் நெடுந்தூரமிருக்கின்றதே;
 வழியில் நிறைந்து கிடைக்கும் கல்லும் முள்ளும்
 இம்மாதின் மெல்லிய கால்களில் உருத்துமே. இம்
 மெல்லியல் மாது அவ்வழியை எவ்வாறு நடக்கப்
 போகின்றாள்? ஆயினும் ஊழ்வினைப் பயன் யாதோ?
 அதை யார் அறிவார்” என்று சொல்லி
 கவுந்தியடி வருந்தினார். பின்னர் இருவரையும்
 களும் மது பார்த்து, “நானும் செந்தமிழ் பயிலும்
 ரைக்குப் மதுரையில் சென்று அறவுரை கேட்கும்
 புறப்படல் ஆர்வமுடையேன். ஆகையால் நானும்
 உங்களுடன் வருகிறேன்” என்று
 மொழிந்தார். இந்நற்செய்தியைக்கேட்டு மனம் மகிழ்ந்த
 கோவலனிடம் கவுந்தியடிகள் மதுரைக்குச் செல்லும்
 வழியிலுள்ள துன்பங்களை யெல்லாம் எடுத்து
 துரைத்தார்.

‘நாம் போகின்ற வழியில் கண்ணெடுத்துப்
 பார்க்க முடியாத வெயில் எரிக்கும். வெயிலுக்குப்

பயந்து சோலை வழியே செல்வோமென்றால் அங்கு வள்ளிக் கிழங்கை அகழ்ந்து எடுத்த பெருங்குழிகளைச் செண்பக மரங்களினின்றும் உதிர்ந்த மலர்கள் நிறைந்து மறைந்து வைத்திருக்குமாதலால் அவற்றை அறியாது செல்வோமானால் குழிகளில் விழுந்து மீளாத்- துன்பமடைவோம். அக்குழிகள் இருக்கும் இடந்தெரிந்து ஒதுங்கிச் செல்வோமா வழியிலுள்ள னால் தணிந்த கிளைகளில் முற்றிப் பழுத வருத்தங்கள் துத் தேன் ஒழுகும் பலாப்பழங்கள் பகைவர்போல வழியைத் தடுக்கும் அம்மரக் கிளைகளையும் விலகிப் போவோமெனில் பாத்திகளில் முளை கிளம்பி இலைச்சருகு கீலப்பாதை ளால் மறைந்திருக்கும் மஞ்சள் முளை களும், பலாக் கனியினின்றும் வெடித்து விழுந்த பலாக் கொட்டைகளும் காவில் உருத்தி வருத்தும்.

இந்த நிலப் பாதையை விட்டு வயல் வழியாகப் போவோமென்றால் அங்கு மீன் தின்பதற்காகத் திரியும் நீர் நாயின் தோற்றத்தையும், பெரும் கயல் மீன்கள் அங்கு மிங்கும் புரள்வதையும், வாளை மீன்கள் விரைவாகப் பாய்வதையும், மலங்குகள் வயப் பாதை மீளிர்வதையும் கண்டு இம்மாது கலங்கு வாள். அன்றியும் காட்டிலுள்ள கரும்புகள் முற்றி வெடித்தலால் அவற்றின் தேன் மருங்கிலுள்ள நல்ல நீரோடு கலந்து நிற்கும் அதனை அறியாமல் நீர் வேட்கையால் அத்தேன் கலந்த நீரை நாம் பருக நேரினும் நேரும். அன்றியும், வயல்களின் வரப்புகளில் குவளைப் பூக்களை உழவோர் களையாகப்

பறித்துப் போட்டிருப்பார்கள். அவ்வரப்பின் வழியே செல்லும்பொழுது அக்குவளை மலர்களின் மதுவை உண்ணும்பொருட்டுத் தங்கியிருக்கும் வண்டுகளின் மேல் நாம் கால் வைத்து நடத்தலால் அவை வருந்தி இறக்கவும் கூடும், அவ்வழியாகச் செல்லாமல் கால் வாய்க் கரை வழியே செல்வோமென் கால்வாய்ப் பாதை முன்னால் ஓடி ஓளிக்கின்ற நீலையில் நாம் அவற்றை மிதித்து நசுக்கி விடவும் கூடும். இதுகாறும் கூறிய சோலை வழியும் வயல் வழியும் அல்லாது மதுரைக்குச் செல்ல வேறு வழியுமில்லை ஆகையால், நான் கூறிய இடங்களைக் குறிப்பாயறிந்து ஒரு உயிர்க்கும் கேடு செய்யாமல் நாம் வழிச் செல்லவேண்டும்” என்று கவுந்தியடிகள் கூறினார்.

5-வது அதிகாரம்

நாட்டு வழியும் காட்டு வழியும்

இவ்வாறு அடிகள் கூறக்கேட்டு ஒருவாறு மனந் தெளிந்து மூவரும் மதுரைமாநகர் நோக்கிச் சென்றார்கள் செல்லும் வழியில் காவிரியாற்றின் நீர் வெள்ளமாகப் பெருகிக் கடல் நீரோடு எதிர்த்துத் தேங்கி ஒலித்தது ஒருபுறம்; செந்நெல்லும் கரும்பும் செழித்து நிறைந்த வயல்கள் சூழ்ந்த தடாகங்களில் அழகுற மலர்ந்த தாமரையின் இனிய காட்சி ஒருபுறம்; அன்ன

மும், கொக்கும், கோழியும், நாரையும் உள்ளும் ஊரலும், புள்ளும் புதாவும், போர் வழி நடந்தல் செய்து ஒலிக்கும் ஆரவார ஒலிகள் ஒருபுறம்; ஆகமும் தோளும் தொழிலில் தோய்ந்து களை பறிப்போர் கள்ளுண்டு களித்து மது மயக்கத்தால் மகிழ்ந்து பாடிய பாட்டொலி ஒருபுறம்; சுவகை மலரையும் அருகம் புல்லையும் அடுக்கடுக்காய்த் தொடுத்த மாலையை மேழியில் அணிந்து நிலத்தைப் பிளப்பாரைப்போல உழுவின்ற உழுவோர் பாடும் ஏர்மங்கலப் பாட்டின் முழுக்கம் ஒருபுறம்: முற்றிய கதிரை அறுத்துக் களத்திலீட்டு நெல்லைக் குவித்து அளப்பவர்கள் பாடும் முகவைப் பாட்டின் முழுக்கம் ஒருபுறம் இவ்வோசைகளையும் ஒலிகளையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்க் கேட்டு மூவருக்கும் வழி நடந்தவருத்தம் நீங்கியது. பின்னும் அப்பால் செல்லும் பொழுது அருமறை அந்தணரது மாட மாளிகைகள் வேள்விச்சாலையின் புகையாற் சூழப்பட்டு மஞ்ச சூழ்ந்த மலைபோல மாண்புறத் தோன்றின. இன்னும் இரப்போர் சுற்றத்தையும் இறைவன் கொற்றத்தையும் காத்து உழவுத்தொழிலால் உலகோர்க்கெல்லாம் உணவளிக்கும் வேளாளர் வாழ்ந்த ஊர்களையும் கடந்து சென்றார்கள்.

இவ்வாறு மெல்ல மெல்லச் செல்லும்பொழுது ஒரு நாள், வேலி சூழ்ந்த ஒரு சோலை அருகசமயச் சாரணர் ஒருவர் தோன்றினார். அவரைக் கண்ட கவுந்தியடிகள் முடியுற அடியில் வீழ்ந்து முறையாக வழிபாடு செய்தார். அச்

சாரணர் அடிகளைப் பார்த்து, “வினையின் பயன் வந்தே தீருமென்றும், மக்கள் உடம்பானது கடுங்காற்றுள்ள நெடு வெளியில் ஏற்றப்பட்ட ஒளி விளக்குப்போல் நிலைவொழியுமென்றும், எண்ணரும் குணங்களை யுடைய இறைவன் அருளிய மறையின் ஒளியைப் பெற்றாலல்லது பிறவியாகிய சிறையினின்று வெளியேற முடியாது” என்றும் உண்மை மொழிகளை உள்ளம் கொள்ளக் கூறினார். இவ்வறுதி மொழியைக் கேட்ட கவுந்தியடிகள் உச்சிமேற் கைகூப்பி, “ஐயனே! இறைவன் திருமொழியைக் கேட்பதற்கு என் செவீ திறக்குமேயல்லாமல் வேறென்றிற்கும் திறக்கமாட்டாது. இறைவனது எண்ணிறந்த குணங்களை எடுத்து மொழிவதற்கல்லாமல் வேறென்றிற்கும் என் நாவெழ மாட்டாது. இறைவனது இணையடிகளைக் காண்பதற்குத் திறக்குமேயல்லாமல் என் கண் வேறென்றிற்கும் திறக்கமாட்டாது என் பயனற்ற அங்கங்கள்

அறவாழி அந்தணனைத் தொழுதற்கல்
 தீருவங்க லால்வேறென்றிற்கும் பூமியில் பொருந்த
 மாலை மாட்டா என்னிரு கரங்களும் இறை
 பாடேல் வளை வழிபடும் பொருட்டுக் குவிவதல்
 லால் வேறெருவர் பொருட்டுக் குவிய
 மாட்டா, என் தலையானது மலர்மிசை நடந்த மல
 ரடியை யல்லாது மற்றென்றையும் அணியமாட்டாது,
 என் மனம் இறைவன் அருளிய மறை மொழியை
 நீனைந்து நீனைந்து குழைவதல்லால் வேறெரு மொழியை
 ஓதி உருகமாட்டாது” என்று இறைவனது திருவடி
 களுக்குப் புகழ்மாலை பாடித் தொழுதார். இவ்வாறு
 கவுந்தியடிகள் இசைத்த புகழ் மாலையைக்கேட்ட
 சாரணர் அவரது பாசம்கெடுமாறு அருள்செய்து அந்தா

வழியால் விரைந்து சென்றனர். சாரணர் சொற்களைக் கேட்ட மூவரும் பணிந்து நின்றார்கள்.

அப்பால், காவிரியாற்றைக் கடந்து தென்கரை சேர்ந்து அங்கு மலர்கள் நிறைந்து மணங்கமழ்ந்த ஒரு பூம் பொழிலைச் சேர்ந்தார்கள். அங்கு

காமுகர் சிறிது இளைப்பாறும் பொழுது எதிரே
இருவர் கழிந்த காம மகள் போன்ற ஒரு கணிகையும் அவள் துணைவனும் வந்தார்கள்.

அவர்களிருவரும் கோவலனையும் கண்ணகியையும் கண்டு மயங்கிக் காமனும் அவன் மனைவியும் போன்ற இவர்கள் யாரென்று அறிய ஆசைகொண்டு கடுந்தவத்தால் உடல் மெலிந்த கவுந்தியிடம் சென்றார்கள். அவரைப் பார்த்து 'அடிகளே! உம்முடன் இருக்கின்ற இவ்விருவரும் யாவர்?' என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அடிகள் 'இவர்கள் இருவரும் என்னுடைய மக்கள் வழிகடந்த வருத்தத்தால் மனம் வருந்தி யிருக்கின்றார்கள். அவர்களிடம் ஒன்றும் பேசாமல் விலகிப்போயின்' என்று அருளிஞர். இதைக் கேட்ட காமுகர், 'அறிவாற் சிறந்த அருந்தவத்தோரே! ஒரு வயிற்றில் பிறந்த ஆணும் பெண்ணும் காதலனும் காதலியுமாக வாழலாமென்று நீர் கற்ற எந்த நூலாயினும் கூறுகின்றதே? சொல்

அவர்கண் ளும' என்று கேட்டனர். இத்தீமொழி யைக் கேட்டதும் மெல்லியல் வாய்ந்த கோவலனை கண்ணகி நடுங்கித் தன் செவிகளைப் பொத்திக்கொண்டு காதலன் முன்னே யும் பொத்திக்கொண்டு காதலன் முன்னே பரிசுசித்தல் கலங்கி நின்றாள். இதைக்கண்ட கவுந்தியடிகள் கற்பிற் சிறந்த இப் பூங்கொடியை, இக்காமுகர் இகழ்ந்தார்களே யென்

றெண்ணி மனம் வருந்தி, அவ்விருவரையும் பார்த்து,
 'நீர் இம்முள்ளுடைக் காட்டில் முதுநரி
 கவுந்தியடிகள் யாகுக' என்று சபித்தார். அது தவத்
 சாபத்தால் தின் மிக்கவர் சாப மாதலால், அப்
 இருவரும் பொழுதே பவித்து இருவரும் நரியாகி
 நீயாதல் நீண்ட குரலோடு ஊனியிட்டதைக்
 கேட்டுக் கண்ணகியும் அவள் காதல
 னும் நடுங்கி அடிகளைப் பார்த்து,

“நெறியின் நீங்கியோர் நீரல கூறினும்
 அறியாமை யென்று அறியல் வேண்டும்
 செய்தவத்தீர், நும் திருமுன் பிழைத்தோர்க்கு
 உய்திக்காலம் உரையீரோ.”

என்று வேண்டினார்கள். அடிகளும் அன்பர் வேண்டு
 கோளுக்கிரங்கி 'இந்நரியார் இருவரும் உறையூர் மதிற்
 புறம் ஓர் ஆண்டு துன்பம் உழந்து பின்னர் முந்திய
 பிறப்பைப் பெறுவார்கள்' என்று சாபவிடை செய்
 தார். அதன் பின்னர் மூவரும் பின்
 சாபவிடை னும் வழி நடந்து மாலைப்பொழுதில்
 உறையூரின்கண் வந்து சேர்ந்தார்கள்.
 அங்குப் பூமலி அசோகின் புனைநிழலமர்ந்த அறிவனை
 வணங்கி அருகசமய இல்லறத்தார் வாழ்ந்த இடத்தில்
 இராப்பொழுதைக் கழித்தார்கள். பொழுது புலரு
 முன்னமே உறையூரை விட்டகன்று தென்
 திசையை நோக்கிச் சென்றார்கள். அப்பொழுது
 மாடமதுரையில் அரசாண்ட மன்னவனை வாழ்த்திக்
 கொண்டு ஒரு மாமுது மறையோன் அவ்வழியே வந்
 தான். கோவலன் அவனைப் பார்த்து 'ஐயனை!
 உமது ஊர் யாது? எங்கிருந்து வருகின்றீர்?' என்று

கேட்க, அவன் 'நான் மாங்காடென்னும் ஊரிலுள்ள வன். வரும் பொருளுரைக்கும் வன்மையுடையவன். ஆயிரம் தலையுடைய ஆதிசேடன்மேல் அமரர்கள் தொழுதேத்தும் வண்ணம் அரிதியில் கொள்ளும் அஞ்

சன வண்ணனது அழகிய கோலத்தை மதுரை யும், தன் அழகிய கையில் ஆழியும் சங் னின்றம் சும் ஏந்தி மணியாரத்தை மார்பில் வந்த முறை பூண்டு பொலம்பூவாடையில் பொலிந்து யவன் தோன்றும் செங்கண்நெடியோன் னின்ற கோலத்தையுங் கண்டு மகிழும்

பொருட்டு இந்நாட்டிற்கு வந்தேன். பாண்டிய நாட்டின் மன்னவனது பெருஞ் சிறப்பையும் அருஞ் செயலையும் என் கண்குளிர்க் கண்டேன் ஆதலால் 'அவன் புகழை வாயாற வாழ்த்தினேன்' என்று கூறி னான். அது கேட்ட கோவலன் 'இம்மறையவன் மதுரைமா நகரிலிருந்து வருகின்றமையால் அவ்வருக் குச் செல்ல நல்ல வழியைச் சொல்லுவான்' என்று துணிந்து அவனிடம் மதுரைமாநகர்க்கு வழி கேட் டான். மறையவன் கோவலனை நோக்கி, "ஐயா! சூரியனுடைய வெம்மை சிறிதும் பொறுக்க முடிய வில்லை. இவ்வெப்பத்திற்கு ஆற்றாது இயற்கையும் நிலை குலைந்து நிற்கின்றது. மரமும் செடியும் செழித்து வளரும் மலை நாடும். புல்லும் கொடியும் படர்ந்து நிற்கும் முல்லை நிலமும் பாலை நிலம்போலப் பாழாகத் தோன்றுகின்றன. இக்கொடிய வேளிற் காலத்தில் இளங்கொடிபோன்ற இப்பெண்ணோடு இங்கு வந்தீரே. பாவையும் பருங்கல்லும் பேய்த் தேரும் நிறைந்த இக்காட்டு வழியைக் கடந்து போய் கொடும்பாளூர் நெடுங்குளம் என்னும் இரண்டு

ஊர்களுக்கும் மத்தியிலுள்ள ஏரிக்கரையைக் கழிந்து சென்றால், வழிச்செல்வோர் மயங்கும்படி குலாயுதம் போன்று மூன்று கவராகப் பாதை பிரியும். வலது பக்கமாய்ப் பிரிந்து செல்லும் வழியே போனால் வெண் கடம்பும் வாழையும் மூங்கிலும் கரிந்து கிடக்கும். அது கடத்தற்கரிய ஓர் அருங் மதுரைக்கு காடாகும். அதனைக் கடந்து அப்பால் மூன்று சென்றால் வெள்ளிய நெல்லும், முதிர்ந்த வழிகள் கரும்பும், மஞ்சளும், திணையும், வாழையும், கமுகும், மாவும், பலாவும் குழ்ந்து செழித்தோங்கிய சிறு மலை என்னும் குன்று விளங்கித் தோன்றும். அம்மலையில் அருகேயுள்ள வழியே சென்றால் மதுரை சேரலாம்.”

“இவ்வாறு வலது பக்கம் செல்லாது இடது பக்கம் சென்றால் வண்டுகள் இசைபாடும் தாடகங்களும் வயல்களும் பூஞ்சோலைகளும் கடந்து அதற்கப்பாலுள்ள காட்டு வழியையும் கழிந்து சென்றால் திருமால் குன்றம் சேரலாம். அக் குன்றத்தில் பூமிக்குள்ளே செல்லும் ஒரு வழியுண்டு. அவ்வழியே சென்றால் மூன்று தடாகங்கள் விளங்கித் தோன்றும் அம்மூன்றில் ஒரு தடாகத்தில் மூழ்கினால் இந்திரன் இயற்றிய நூலின் நுணுக்கம் உணரலாம். மற்றொன்றில் முழுகினால் பழம் பிறப்புணரும் பான்மை அடையலாம். மூன்றாவது குளத்தில் முழுகினால் எண்ணிய கருமங்கள் எண்ணியவாறே எய்தப் பெறலாம். இப்பாதாள வழியில் செல்ல விருப்பமில்லையாயின், அத்திருமலையின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமலைத் தொழுது அம்மலையை மும்முறை வலம் செய்தால் ஒரு

தேவதை முன்னால் தோன்றி இம்மை மறுமை இன்பங்கள் எவையென்று கேட்கும் அவ்வினாவிற்குப் பதிலுரைத்தால் ஓர் கதவைத் திறந்து நல்ல வழியைக் காட்டும். அவ்வழியே சென்றால் இரண்டு கதவை உடையதோர் வாயில் காணப்படும். அவ்வாயிலுக்கப்பால் பூங்கொடி போன்ற ஒரு மாதூ தோன்றி நறில்லாத இன்பம் யாதென்று கேட்கும். அதற்குச் சரியான மாற்றம் உரைத்தால் முன்னே கூறிய மூன்று பொய்கையில் கொண்டு சேர்த்து அவற்றின் தன்மையை உரைத்துப்போகும். அவ்வினாவிற்கு மறுமொழி சொல்ல இயலாமற் போயினும் யாதொரு துன்பமும் செய்யாது வழிப்போக விட்டு விடும். இப்பொய்கைகளில் ஐந்தெழுத்தையாயினும் எட்டெழுத்தையாயினும் அன்போடு ஒரு முறை ஒதி ஒரு பொருளை நினைத்தால் அது உடனே வந்தடையும். இப்பொய்கையின் பயனை விரும்பாமல் மலைமீது நின்ற திருமால் திருவடிகளை நினைந்தால் அப்பெருமான் திருவடி நிழல் அடையலா மென்னும் உறுதியுடன் மாண்புடைய மதுரை சேரலாம். மேற்கூறிய இருவழிகளிலும் செல்லாமல் நடு வழியே சென்றால் அது மிக நல்ல வழியாய்த் தோன்றும். அதன்கண் இனிய சோலை சூழ்ந்த ஊர்களும் ஊர்களுக்கு மத்தியிலுள்ள காடுகளும் கடந்து சென்றால் வழியிலோர் தெய்வம் குறிக்கிடும். அது வழிச் செல்வோரைத் துன்புறுத்தித் தடுக்கும் தன்மையதன்று ஆனால், நயவஞ்சகத்தால் தடுக்கும் அத் தெய்வத்தைத் தப்பி விட்டால் மதுரைமாநகரத்தை எளிதிலடையலாம்” என்று சொல்லி முடித்தான்.

கவுந்தியடிகளும் இதனைக் கவனமாய்க் கேட்டு 'இம்மூன்று வழிகளில் எங்களுக்கு ஏற்ற வழியே நாங்கள் செல்கிறோம்' என்று கூறி மறையவனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மேற்சொல்லிய மத்திய வழியாக மூவரும் சென்றார்கள்.

அவ்வாறு போகும்பொழுது நெடுந்தாரம் சென்ற பின் தண்ணீர் நசையால் கோவலன் வருந்தி அருகே தோன்றிய ஒரு பொய்கையிடம் சென்றான். அவ் விடத்தில் முன் மறையோன் கூறிய வனதெய்வம் கோவலன்மேல் காதல் கொண்டு வனதெய்வம் மாதவியின் தோழியாகிய வசந்தமாலை கோவலனை யின் வடிவுபூண்டு பூங்கொடிபோன்று மயக்க அவன் அடிகளில் விழுந்து பொய்க் முயலுதல் கண்ணீர் பெருக்கிற்று. பின்பு எழுந்து நின்று கோவலனைப்பார்த்து; "ஐயனே! மாதவியின் திருமுகத்தை நீர் மறுத்த செய்தியை அவள் கேட்டு மனங்கலங்கித் துன்புற்று என் முன்னே மயங்கி விழுந்தாள். செவ்வரி படர்ந்த அழகிய கண்களினின்றும் முத்துப் போன்ற கண்ணீர் சொரிந்தாள். தன் மார்பில் அணிந்திருந்த அழகிய முத்தாரத்தை வெறுத்து இழுத்து முத்துக்களை யெல்லாம் சிதறி விட்டாள். ஒருநாளும் நீக்காத என்னையும் வேலையினின்றும் நீக்கிவிட்டாள். இப் பொழுது தனியாய் நான் துயரப்படுகின்றேன். ஆதரவற்ற எனக்கு அருள் செய்யவேண்டும்" என்று பணிந்து கேட்டது. இதைச் செவியுற்ற கோவலன், மதியை மயக்கும் ஒரு மாயத் தெய்வம் இக் காட்டில் உண்டென்று மறையவன் கூறினானே, அத் தெய்வம்

இதுதானே என்று ஐயுற்று ஒரு மந்திரத்தை மனதில் நினைத்தான். அம் மந்திர வலிமைக்கு ஆற்றாத வனதெய்வம் அஞ்சி நடுங்கிக் கோவலனைப் பார்த்து, “ஐயனே! உன்னிடம் உண்மையைக் கூறி விடுகின்றேன்” நான் இவ்வனத்தில் உறைகின்ற ஒரு சிறு தெய்வம். உன்னை விரும்பி மயக்கத்துணர்ந்தேன். நான் செய்த இப்பிழையைப் பொறுப்பதோடு இச்செய்தியை மாதவப் பெரியோராகிய அடிகளிடத்தும் மயில் போன்ற சாயலையுடைய உன் மனைவியினிடத்தும் சொல்லலாகாது” என்று வேண்டி வணங்கிச் சென்றது. பின்னர் கோவலன் தாமரை படர்ந்த அத் தடாகத்தில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து தாகத்தால் அயர்வுற்ற தன் காதலியின் அருந்துயர் தீர்த்தான்.

அப்பால் மூவரும் வெய்யோன் கதீர்களின் வெம்மைக்கு ஆற்றாது குரவமும், கடம்பும், கோங்கும், வேங்கையும் விரவிய பூம்பொழில் சூழ்ந்த ஒரு காளி கோட்டத்தைச் சென்றடைந்தார்கள். பாலை நிலத்தின் வழியாய் நடந்து சென்ற பாலையின் பாதங்கள் வெப்பத்தால் சிவந்து நோவுற்றன. அவள் மெல்லிய மேனி வாடி வருந்தியது. அவ்விடத்தில் சிறிதுநேரம் இளைப்பாறி யிருக்கையில், வில்லும் கையும்கமறவர் குடியில் பிறந்த சாலினி காளிகோட்டத்தில் யென்னும் மறப்பெண் தோன்றி இளைப்பாறும் அவள் தெய்வமுற்று ஆவேசமாகி பாறநல் ஊர் நடுவேயுள்ள மன்றத்தில் அடி பெயர்த்து ஆடத்தொடங்கினாள். அங்கு நிறைந்து நின்ற தன் குலமக்களைப் பார்த்துப் “தேவிக்கு

முன்பு சொல்லிய பலியைக் கொடாமையால் மறக்குடி தாழ்ந்தது. மறவரும் ளளம் குன்றி வீரம் குறைந்து செருக்கடங்கி விட்டார்கள். நீங்கள் செழித்து வாழ விரும்பினால் தேவீக்குச் செலுத்த வேண்டிய கடனை விரைவில் செலுத்துங்கள்” என்று சாலினி சொன்னாள். இதைக் கேட்ட மறவர் தெய்வமுற்ற அம்மாதின் சடையை முடித்து, பன்றிக் கொம்பைப் பிறையாகச் சாத்தி புலிப் பல்லை ஒழுங்காகக் கோத்துத் தாலியாகக் கட்டி புலித்தோலை ஆடையாக அணிந்து கருவில்லைக் கையில் கொடுத்து, முறுக்குக் கொம்பை யுடைய ஆட்டின்மேலேற்றி, கோழியும் ஆவேசக் மயிலும், பந்தும் கழங்கும் காணிக்கை கோலம் யாகக் கொடுத்து, வண்ணமும் கண்ணமும், பூவும் புகையும் சோறும் எள்ளுருண்டையும் கொண்டு ஏவலாளர் பின்னரே வர, கொட்டும் பறையும், சின்னமும் மணியும், குழலும் கொம்பும் ஒன்றாய் ஒலிப்பத் தெய்வத்தைத் தொழுது வணங்கினார்கள். அம்மாதா மறுபடியும் ஆவேசம் உற்று கண்ணகியைப்பார்த்து “இவள் கொங்கநாட்டை ஆளும் செல்வி; குடநாட்டை ஆளும் செல்வி; செந்தமிழ்நாட்டை ஆளும் சீரிய பாவை; முற்பிறப்பில் தவம் செய்த தவக் கொழுந்து; ஒரு மாமணியாய் ஓங்கிய திருமாமணி” என்று பலவாறு போற்றி யுரைத்தாள். இப்புகழூரையைக் கண்ணகி கேட்டு நாணுற்று, தெய்வமயக்கத்தால் அவள் இவ்வாறு கூறினாள் என்று கருதிக் தன் கணவன் பின்னே சென்று மறைந்து, சிறுநகை செய்தாள். இவ்வாவேசக் கோலமும் கூத்தும் முடிந்தவுடன். கோவலன் கவுந்தியடிகளைப்

பார்த்து "இம்மெல்லியல் மாது பகவின் வெம்மையைப் பொறுக்கமாட்டாது வருந்துகின்றாள். அவளது மெல்லிய அடிகளும் கல் நிறைந்த இப்பாலை நிலத்தில் பொருந்தவில்லை. ஆகையால், இனி பகற் பொழுதில் வழி நடத்தலை விட்டு நிலாப் பொழுதில் நாம் நடந்தால் நலமாகும். செங்கோல் மன்னனாகிய பாண்டியன் ஆளும் நாட்டில் இராப்பொழுதில் எதற்கும் அஞ்ச வேண்டாம். அம்மன்னவன் நாட்டில் புலியும் புல்வாயும் ஒத்து வாழும்; பாம்பு மிதித்தாரையும் கடிக்கமாட்டாது. ஆகையால், இரவில் நாம் பயமின்றிப் போகலாம்" என்றான். அதற்கு அடிகளும் இணங்கினார்.

குளிர்ந்த கதிர்களையுடைய சந்திரனும் விண்ணிலே விளங்கித் தோன்றினான். கற்பரசியாகிய கண்ணகியின் மீது வீசிய வெண்ணிலாவைக் கண்டு மனமிரங்கி, "ஐயோ பாவாய்! முன்னாள் இளவேனிற் காலத்தில் அழகிய முத்தாரமும் சந்தனக் குழம்பும் உனது அழகிய ஆகத்தில் சேராது ஒழியவும், நறுமணங் கமழும் நல்ல மலர் மாலைகள் உன்கருங் கூந்தலில் பொருந்தா தொழியவும், சந்தனத் தளிரொடு மலர்களின் இதழ்களும் உன் செந்தளிர் மேனியைச் சேராதொழியவும் வாழ்ந்து வந்த நீ இம் முதுவேனிற்

காலத்தில் மதுரைத்தென்றலில் மகிழ்ந்து முவரும் இவ்வெண்ணிலாவின் கதிர்களை விரும்பி இரவில் யிருக்கின்றாயே என்று வருந்தி வழி நடத்தல் நிலமகளும் கண்ணயர்ந்து நித்திரை போயினாள். வழி நடந்த வருத்தத்தால் துயர் உழ்ந்த கண்ணகியைக் கோவலன் நோக்கி, "என்

கண்மணி! இவ்விரவில் நாம் போகும் வழியில் புலி குறுக்கிடும்; ஆந்தை அலறும்; கரடி இடிபோல் முழங்கும். இவற்றால் நெஞ்சு பதறாமல் வழி நடக்கவேண்டும்” என்று ஏங்கிக் கூறினான். தொலையாத வழி நடந்து கால் தளர்ந்த கண்ணகியும் தூக்கம் கண்ணை மயக்க, துன்பம் நெஞ்சை வருத்த, தன் கணவன் தோளில் கையை வைத்துக்கொண்டு வழி நடந்தாள். காணலால் கரிந்து கிடந்த அம்மூங்கில் காட்டில் காட்டுக் கோழிகள் கூவி விடியற்காலப் பொழுதை அறிவித்தன. அதன் அருகே அருமறை அந்தணர் வாழ்ந்த ஒரு சிற்றூர் தோன்றிற்று. அவ் லூரின் புறத்தேயுள்ள ஆலயத்தின் அருகே அடிகளையும் கண்ணகியையும் வைத்துவிட்டுக் கோவலன் பக்கத்திலிருந்த ஒரு குளத்திற்குச் சென்றான். இவ்வாறு தனியே குளம் நோக்கிச் செல்லும்பொழுது கோவலன் தன் காதலி தனக்காக முன்னர் அடைந்த துயரங்களையும் எண்ணி எண்ணி மனம் வெதும்பி நிறம் வேறுபட்டு அக்குளத்தின் கரையில் நின்றான்.

அங்கு மாதவியால் தூதாக அனுப்பப்பட்ட கௌசிகன் என்னும் மறையவன் மறைந்து நின்று சிறிதுநேரம் பார்த்து, அவன் கோவலன் தானேவென்று ஐயுற்று, பின் அவன்தானென்று தெளிந்து, கோவலனை நோக்கி, ‘ஐயனே! உம்மைக் காணாத தந்தையும் தாயும் அருமணி இழந்த மாதவியின் நாகம்போல் ஆரூத் துயருற்று ஊதுவன் வருந்துகின்றார்களே. உமது நெருங்கிய சுற்றத்தாரெல்லாம் உயிரிழந்த உடல் போலச் செயலற்றுத் துயர்க்கடலில் அழுந்தியிருக்

கின்றார்கள். உமது தந்தையார் எல்லாத் திசைகளிலும் ஏவலாளரைப் போக்கி உம் இருப்பிடம் அறிந்து வர அனுப்பியுள்ளார். புகார் நகரமெல்லாம் இராமன் நீங்கிய அயோத்திபோலப் பெருந்துயர் அடைந்தது. மாதவியும் தானனுப்பிய திருமுகத்தை நீ மறுத்துக் கூறிய மொழிகளை வசந்தமாலையாயிலாக அறிந்து, பசந்த மேனியளாய், படர் நோயுற்று, உம்மையே நினைந்து நலிந்து மாடத்திலுள்ள கட்டிலில் மயங்கி விழுந்தாள். இவ்வாறு துயருற்ற மாதவி உமது இணையடி தொழுது தன் மலர்க் கையால் ஓர் அழகிய ஓலையில் எழுதி 'இதனை என் கண்மணி அனையானுக்குக் காட்டுக' என்று சொல்லி என் கையில் கொடுத்தாள். நானும் இவ்வோலையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு நாடு நகரங்களெல்லாம் அலைந்து திரிந்தும் உம்மைக் காணப்பெறாது இன்று கண்டேன்" என்று சொல்லித் தன் கையிலிருந்த ஓலையைக் கோவலனிடம் கொடுத்தான். கோவலனும் அதனை வாங்கிப் படித்தான். அவ்வோலையில், 'ஐயனே! உமது அழகிய திருவடிகளைத் திக்கு நோக்கித் தொழுகிறேன். உமது தாய் தந்தையர்க்குச் செய்யும் பணிவிடைகளையும் மறந்து, குலக்கொழுந்தாகிய கண்ணகியுடனே பொழுது புலருமுன்னே புகார் நகரத்தினின்றும் புறப்படுவதற்கு நான் என்ன தவறு செய்தேன்? நான் செய்த பிழையை அறியாது என் மனம் ஏங்கி வாடுகின்றது. என்ன குற்றமாயினும் பேதையாராகிய மாதர் சொல் குற்றமற்ற சொல்லென்று திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும். என் மனக்கவலையை விரைவில் மாற்றவேண்டும்"

என்று எழுதியிருந்தது. அதைப் படித்துணர்ந்த கோவலன் மனம் குழைந்து கௌசிகனைப் பார்த்து. 'அவன் செய்த தீவினை யாதொன்றுமில்லை; எல்லாம் என் தீவினையே. எனக்காக அவன் வருந்துவதை விரைந்து சென்று தவிர்ப்பாய்; எனது மாசற்ற தாய் தந்தையரது மலரடியைத் தொழுதேன்' என்று சொல்லி மறையவனை அனுப்பினான்.

அதன் பின்னர் கோவலன் கவுந்தி அடிகளும் கண்ணகியும் இருந்த இடம் போந்து, பகலில் வெம்மையால் வழி நடக்க முடியாமல் அவ்விடம் மூவரும் அமர்ந்திருந்தார்கள். தொலையாத பகற்பொழுதைக் கழிக்கும்பொருட்டுக் கோவலன் அங்குப் பாடிக்கொண்டிருந்த பாணரோடு தானும் சேர்ந்து யாழைக் கையிலேற்று மிக இனிமையாய்ப் பாடினான். இன்னிசை முடிந்த பின்னர் மருங்கிலிருந்த மக்களிடம், 'இன்னும் மதுரைமாநகர் எவ்வளவு தூரமிருக்கின்றது?' என்று கோவலன் கேட்டான். அதற்கு அவர்கள் 'இதோ மதுரைத் தென்றல் வீசுகின்றது. இன்னும் மதுரைமாநகர்க்கு வெகுதூரமில்லை' என்று கூறக் கேட்டு ஒருவாறு ஆறுதல் அடைந்த மூவரும் வழக்கம்போல் இரவில் வழி நடந்து சென்றார்கள். மதுரைக்கு அருகே வந்தபொழுது பிறவாத பெருமையையுடைய

சிவபெருமான் கோவிலும், பெரும்

மதுரைமா பெயர் வாய்ந்த அரசனது பெருமை

கரின் ஒலி சார்ந்த அரண்மனையிலும், காலை முர

சங்கள் அதிர்ந்து ஒலித்தன. நான்மறை

பயின்ற அந்தணர் நவின்ற மறையின் ஒலியும்,

மாதவர் ஓதிய மந்திர ஒலியும் மங்கலமாக ஒலித்தன. இன்னும் யானைகள் முழங்கும் ஒலியும் புரவிகள் போரை நினைந்து ஆலிக்கும் ஒலியும் மருத நிலமக்கள் காசையில் கொட்டும் பறை ஒலியும், கடலொலி போலக் காதில் பட்டபொழுது, முன்னடைந்த துயர மெல்லாம் நீங்கி முன்போல் மூவரும் களிசூர்ந்தார்கள்.

6-வது அதிகாரம்

மதுரைமா நகரம்

இவ்வாறு மனங்களித்துச் செல்லும் வழியில் அழகிய மலர்களைப் பூவாடையாகவும், மலர்கள் நிறைந்து நெருங்கிப் படர்ந்த கொடிகளை மேகலையாகவும், நறுமணம் கமழும் முல்லைமலர்களையும் நல்லணியாகவும், எங்கும் ஓடித்திரியும் கயல்மீன்களை நெடிய கண்களாகவும், பல பொருள்களையும் விளைவித்து உலகம் காக்கும் உயரிய அருளையே நல்லொழுக்கமாகவும் கொண்டு விளங்கிய புலவர் பாடும் புகழுடைய வையை யென்னும் பூங்கொடியைக் கண்டார்கள். அவ்வையை யென்னும் பொய்யாக் குலக்கொடி கற்பரசியாகிய கண்ணகிக்குப் பின்வரும் துன்பத்தை முன்னறிந்தவள்போல, மெல்லிய மலராடையால் தன் மெய்முழுதும் போர்த்து நன்னீரை உள்ளடக்கிக்கொண்டு சென்றமையால் காதலர் இருவரும் வையை ஆறு அது புனலாறு அன்று பூவாறே என்று புகழ்ந்து தொழுதார்கள், இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த வையை யாற்றை ஒரு மரப் புணையால் கடந்து தென்கரை சென்று பலரும் செல்லாத ஒரு சோலையில் தங்கினார்கள். தண்ணீர் நிறைந்த

தடாகங்களிலுள்ள குவளையும் ஆம்பலும் கமலமும் காதலர் இருவருக்கும் வரப்போகின்ற துன்பத்தை முன் அறிந்து வருந்தினாற்போல, மெல்லிய காற்றில் அங்குமிங்கும் அசைந்து நடுங்கின. வண்டுகள் இருவர் மீதும் இரக்கமுற்றாற்போலத் தமது பண்களைப் பாடிப் பரிந்து இரங்கி யழுதன. மாட மாளிகைகளில் இளங்காற்றால் அழகுற அசைந்த கொடிகள் காதலர் இருவரையும் அந்நகரில் வரவேண்டாமென்று கையெடுத்துத் தடுப்பனபோலத் தோன்றின. இத்தகைய மதுரை மூதூரில் மூவரும் போந்து ஒரு புறஞ்சேரியை அடைந்தார்கள்.

அங்குக் சோலைகளிலும் நீர்ப்பண்ணைகளிலும் வயல்களிலும் பறவைகள் துயிலெழுந்து ஆரவாரித்தன. தடாகங்களிலுள்ள தாமரை முகைகளை மலர்வித்து உலகமெல்லாம் தொழுதேத்தும் கதிரவன் மாடமதுரையைத் தூக்கத்தினின்றும் எழுப்பினான். முக்கண்ணனான முதலவன் கோயிலிலும், திருமால் கோயிலிலும், பலதேவர் கோயிலிலும், அறுமுகன் காலைப் கோட்டத்திலும், அறவோர் பள்ளியிப் போழுது லும், மன்னவன் மாளிகையிலும், வெண்சங்கங்களும் காலை முரசங்களும் அதிர்ந்து ஒலித்தன. அப்பொழுது கோவலன் கவுந்தியடிகளைக் கையால் தொழுது, “மாதவப் பெரியோய்! நன்னெறியினின்றும் நீங்கிப் புன்னெறியை மேற்கொண்ட நான், மெல்லிய மேனியையுடைய இம்மாத நடுங்கித் துயரமுறும்படி, கனவிலும் நீனைத்தறியாத காடு வனமெல்லாம் அலைந்து திரிந்து துன்பமுற்றுச் சிறுமையுற்றேன். அடிகளே! இம் மாநகரத்தில்

நான் சென்று வருமளவும் என் காதலியைக் காத்தருள வேண்டும். தாம் என்னுடன் இந்நகர்க்கு வருவதாய் இசைந்த அன்றே கண்ணகி உங்களது காவலில் அமைந்தாள். இனி அம்மாதுக்கு என்ன குறையும் வராது" என்று கூறி மறுமுறையும் கை கூப்பித் தொழுதான். அது கேட்ட அடிகள், "அன்பனே! முற்பிறப்பில் நல்வினை செய்த நீ சிறிது தீவினையும் செய்தாய் ஆதலால், உனது பெரும் பொருளையும் பெற்றார் உற்றாரையும் துறந்து காதலியோடு கடுந்துயர் அடைய நேர்ந்தது. கற்றுணர்ந்த பெரியோர் தீவினைப் பயனாகிய துன்பத்தை நுகரும்பொழுது மனம் வருந்தமாட்டார்கள். தாம் செய்த வினையின் பயனே என்று அறிந்து பொறுமையோடு தாங்குவார்கள். இவ்வளகி லுள்ள பொருளும் மாதர் உறவும் சிறிது இன்பம் பயப்பனபோலத் தோன்றிப் பின் பெருந் துன்பம் விளவிக்கும். இவ்வாறு உன்னைப்போல் துன்ப மடைந்தோர் முன் உலகிற் பலராவர். முன்னால் வேத முதல்வன் பயந்த திருமால் இராமனாக கவுந்தியடிகள் உலகில் வந்து தந்தை சொல்லாத தலை கோவலனைத் மேல் தாங்கி தரணி துறந்து காதலி தேற்றதல் யோடும் காட்டுக்குச் சென்று, அங்குச் சீலம் மிகுந்த சீதையை இழந்து பட்ட பாடெல்லாம் பழங்கதையன்றோ? இன்னும் பொன்னையும் மண்ணையும் குதினால் இழந்து, காதலியோடு கடுங்கானம் சேர்ந்து, அங்குக் குற்றமற்ற தன் காதலியைக் காரிருளிற் கைவிட்டுத் துயரடைந்த நானது கதையையும் நாம் நன்கு அறிவோமல்லவோ? இவ் விருவரைப் பார்க்கிலும் உனக்கு நேர்ந்த துன்பம் குறையாகும். ஏனெனில், அவர்கள் இருவரும் தம்

காதலியைப் பிரிந்து வருந்தினார்கள். நீயோ துன்பத்திலும் கண்ணகியைப் பிரியாத வாழும் பெருமையடைந்தாய்; ஆதலால் நீ வருந்தாதே" என்று தேற்றினார்.

அடிகளது அருள் மொழிகளால் ஒருவாறு கோவலன் ஆறுதலடைந்து மதுரைமாநகரைப் பார்த்து வரும் பொருட்டுப் புறப்பட்டான். அம்மாநகரத்தைச் சுற்றிப் பார்த்து அதன் அளவிறந்த வளங்களைக் கண்டுகளித்தான். அரண்மனைகளில் ஆடலும் பாடலும் நீரம்பியிருந்தன. உயரிய மாடங்களில் உல்லாசமாய் வாழ்ந்த பொதுமாதர் தாம் காதலித்த காழகரோடு நீர் விளையாட்டும் பொழில் விளையாட்டும் நிகழ்த்தி மகிழ்ந்தார்கள், மற்றும் நீலமணியும், வயிரமும், மரகதமும், மாணிக்கமும், முத்துவகையும், பவளவகையும் பொன்னும் பட்டும், நிறைந்த அழகிய வீதிகளையும், மதுரையும், கூலம் குவித்த *கூலவீதிகளையும் ககரின் சிறப்பு கோவலன் கண்டு மகிழ்ந்தான். இக்காட்சிகளைக் கண்டு திரும்பி வந்து கவுந்தியடிகளிடம் தீதற்ற மதுரையின் சிறப்பையும், தென்னவன் பெருமையையும் கோவலன் எடுத்துரைத்தான்.

அப்பொழுது மறை நான்கும் வல்ல மாடலன் என்னும் மறைவன் பொதியை மலையை வலம் வந்து

*கூலவீதி- கூலக்கடைத்தெரு.... பலசரக்கு கடைகளை உடைய தெரு, திருநெல்வேலியில் கூலக்கடைத் தெரு என்று பெயரமைந்த ஒரு தெரு இருக்கிறது. கூலக்கடைத் தெரு என்பதே வழக்காற்றில் இவ்வாறு மாறி வழங்குகின்றது.

குமரியாற்றில் நீராடித் திரும்பிவரும் வழியில் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தான். கோவலன் மறையவனை முன்னரே அறிந்தவனாதலால், முன்சென்று வணங்கினான். மாடலன் அவனது வாடிய முகத்தையும் வருந்திய உளத்தையும் கண்டு, “ஐயனே! யான் அறிய நீ இப்பிறப்பில் செய்வனவெல்லாம் நல்வினையாயிருக்க, இவ்வாறு இம் மெல்லியல் மாதூடன் நீ

மாதூயர் அடையநேர்ந்தது முற்பிறப்பில்

கோவலன் செய்த தீவினைப் பயனே?” என்று

மாடலனைச் ஏங்கி வருந்தினான். இதைக் கேட்ட

சந்தித்தல் கோவலன் மறையவனைப் பார்த்து,

“அன்பனே! இன்று விடியற் காலத்தில்

நான் ஒரு தீக்கனவு கண்டேன். இம் மதுரைமா

நகரில் எனது காதலியாகிய கண்ணகி நடுங்கித் துயரம்

உறுவது போலவும். நான் அணர்ந்திருந்த ஆடையைப்

பிறர் பற்றிக் கவர்ந்துகொண்டது போலவும், பெரிய

கொம்புகளையுடைய எருமையின்

கோவலன் மீது நான் ஏறிப்போவது போலவும்,

கனவுரைத்தல் பின் என் காதலியுடன் மேலுலகம்

அடைவது போலவும், மாதலியின்

மகளாகிய மணிமேகலை இவ்வுலக இன்பத்தைத் துறந்து

மாதவக் கோலம் கொள்வது போலவும் கனவு கண்

டேன்; அது விடியுமுன் கண்ட கனவாதலால் இப்

பொழுதே பலித்துவிடும்” என்று கூறினான்.

இதைக்கேட்ட மாடலனும் அடிகளும் என்ன

நேருமோவென்று ஏங்கிய உள்ள முடையவராய்

கோவலனைப் பார்த்து “இப் புறஞ்சேரியிலிருப்பது

இல்லறத்தார்க்கு ஏற்றதன்று. ஆதலால் நீங்களிருவரும் மதுரைமா நகரினுள்ளே செல்லவேண்டுமென்று அருளிஞர். அப்பொழுது அவ்வழியாக ஆயர்குலத்திற் பிறந்த மாதிரி என்னும் முதுமகள் தன் குலதெய்வத்தை வழிபட்டு வந்து சேர்ந்தாள். மாதவப் பெரியோராகிய அடிகளைக் கண்டவுடன் மாதிரி வணங்கித் தொழுதாள். அம்முதுமகளை அடிகளும் நன்றாய் உற்று நோக்கி “பசுவை வளர்த்து அதன் பயணியாவார்க்கும் அளிக்கும் இவ்வாயருடைய கண்ணசீயை வாழ்க்கையில் யாதொரு தீமையுமில்லை மாதிரியிடம் இம்முதுமகள் தீதற்ற தன்மை அமைந்த அடைக்கலமாக தவளாயிருத்தலால் இவளிடம் கண்ணகோதேதல் கியை அடைக்கலமாக வைத்துப் போவது பொருத்த முடையதாகும்” என்று எண்ணி மாதிரியைப் பார்த்து. “மாதே! இதோ நிற்கின்ற பெண்ணின் கணவனது தந்தை பெயரைக் கேட்டால், இந்நகரில் வாழும் வணிகர் யாவரும் பெறுதற்கரிய பேறு பெற்றூற்போல் இருவரையும் போற்றி மகிழ்வார்கள். அவ்வாறு இவர்கள் இருவரும் பெரும் செல்வரது மனையகத்தே செல்லுமளவும் இக்குலக்கொடியை உனக்கு அடைக்கலமாகத் தந்தேன். நீயே அவளுக்குத் தாயும் தோழியுமாக அமைந்து, நல்ல நீரில் அவளை மூழ்கி வித்து கண்களில் மையெழுதி கருங் கூந்தலில் நறுமலர் சூடி, மலினமற்ற நல்லாடையை அணிந்து, போற்றிப் பாதுகாப்பாயாக. இம்மாத் இதற்குமுன் தன் வீட்டை விட்டு அடிபெயர்ந்து அறியாதவள். வழியில் கதிரவன் வெம்மையால் தானடைந்த துயரத்தைச் சிறிதும் சிந்தியாமல் தன் காதலன் மேனீ

வாடி வருந்தியதென்று நடுங்கித் துயரமுற்றாள். இத்தகைய கற்புடைய தெய்வந்தியடி வத்தை அல்லது வேறு பொற்புடைய கள் கண்ணி தெய்வத்தை நான் கண்டிலேன். கற்கற்பின் புடைய மங்கையர் வாழும் நாட்டிலும் பெருமை வானம் பொய்யாது; வளம் எந்நாளும் கூறல் பிழையாது; வேந்தனது கொற்றம் சிதையாது” என்று அடிகள் கூறினார்.

இது கேட்ட முதுமகள், கண்ணகியை அடைக்கலப் பொருளாகக் கொள்ள இசைந்து அவ்வழகிய நங்கையைக் கூட்டிக்கொண்டு மாலைப் பொழுதில் தன் மனை புகுந்தாள். அங்கு வேலி சூழ்ந்த காவலையும் குளிர்ந்த பூம்பந்தலையும் உடைய செம்மண்ணூல் பூசப் பெற்ற சிறிய ஓர் இல்லத்தில் கண்ணகியை அமைத்தாள். அங்குள்ள ஆய்ச்சிபர் சிலரைக் கூவியழைத்து கண்ணகியை நல்ல நீரில் முழுகச் செய்தாள். தன் மகளாகிய ஐயை என்பவளைப் பணிப் பெண்ணாக நியமித்தாள். கண்ணகியைப் பார்த்து,

கண்ணகி “அழகிய நங்காய்! உன்னை நான்
மாதரியின் பொன் போல் போற்றிக் காப்பேன்,
மனையில் நீ எதற்கும் அஞ்சவேண்டாம்; வழி
தங்குதல் யில் நேர்ந்த துயரமெல்லாம் நீக்கி ஏத
மற்ற இவ்விடத்தில் உன்னைக்கொண்டு

சேர்த்த கணவனுக்கு இனி யாதொரு கவலையுமில்லை” என்று சொல்லித் தேற்றினாள். மற்றைய இடைக்குல மாதர்கள் பாகற்பழமும் வெள்ளிரிக்காயும் மாதுளங்காயும் மாங்கனியும் வாழைக்கனியும் அரிசியும் பாலும் நெய்யும் சமையற் பாண்டங்களும் கொண்டுவந்து கண்ணகி தேவியிடம் கொடுத்தார்கள். தன் காதல

னுக்கு நல்ல உணவாக்கும் பொருட்டு அவர்கள்
கொடுத்த காய்களை கண்ணகி அரிவாளால் அரியும்
பொழுது காந்தள் மலரினும் மெல்லிய அவள் கை
விரல்கள் சிவந்தன. திருமுகம் வியர்த்தது. செங்கண்
சிவந்தன. இந்நிலையில் தன் தோழி

கோவனுக்கு யாகிய ஐயை எரியூட்டத் தான் காதல
கண்ணகி உண னுக்கு நல்லுணவு ஆக்கினாள். அதன்
வாக்குதல் பின் புல்லினால் புனைந்த தடுக்கை ஆசன
மாக அமைத்தாள். அதன் முன்னே
தண்ணீர் தெளித்தாள். வாழைக்குருத்தை அலையாக
விரித்தாள். தன் கணவனது பாதமலர்களை நன்னீரால்
சுத்தி செய்தாள். கோவலன் ஆசனத்தில் அமர்ந்த
பின்னர் அமுதம் படைத்து அருகே நின்றாள்.
கோவலனும் அந் நல்லமுதை உண்டான். இவ்விரு
வரையும் கண்ட இடைக்குலமாதர்கள் அடங்கா ஆணந்
தங்கொண்டு அக்காலத்தில் ஆயர்பாடியில் அசோதை

பெற்றெடுத்த காயாமலர்போன்ற வண்
கோவலன் ணமுடைய கண்ணனோ இவன். இவன
உணவை ருகே நிற்கும் நங்கை நீலமணி வண்ண
அகுந்துதல் னது நெடுந்துயர் தீர்த்த பின்னைப்
பிராட்டியோ வென்று புகழ்ந்தார்கள்.

கோவலனும் அமுதுண்டு அமர்ந்தான். கண்ணகி
மெல்லிய வெற்றிலைச்சுருளும் அடைகாயும் கொடுத்து
அருகே நின்றாள். அப்பொழுது கோவ

கோவலன் லன் தன் காதலியை அழைத்து "என்
கழிவிரக்கம் கண்ணே! கல்லும் கனலும் கலந்து
கோள்ளல் வினையாடும் காசத்தில் நாம் வழி
நடந்ததை அறிந்து ஏங்கி நமது தாய்
தந்தையர் என்ன கதியடைந்தார்களோ, இதைன்ன

மாயமோ, வல்விணையோ அறியேன். விணரோடும் விடலையரோடும் சேர்ந்து நல்லொழுக்கத்தைத் துறந்த எனக்கு இனித் திக்கதியையன்றி நற்கதியுண்டோ? ஐயோ! முன்னறி தெய்வமாகிய பெற்றோர்க்கும் பிழை செய்தேன்; அறிவும் பெருமையும் அமைத்து விளங்கும் உனக்கும் சிறுமை செய்தேன். இவ்வாறு தீமையே செய்த நான் மதுரைமா நகரத்திற்குப் புறப்படு என்றேன். நீயும் பாவிவேன் சொல்லைப் பணிவுடன் ஏற்றுப் புறப்பட்டாயே” என்று புலம்பி வருந்தினான். அதற்குக் கண்ணகி “ஐயனே! இல்லறமாகிய நல்லறத்தில் இனிது வாழ்வீவார் இயற்றுந் அறங்களாகிய அயவோர்க்கு அளித்தல், அந்தணர் ஒம்புதல், துறவோர்க்கு எதிர்தல், விருந்தெதிர் கொள்ளுதல் முதலிய அறங்களை இழந்த என்னை ஒருநாள் உமது தாய் தந்தையர் கண்டார்கள். அப்பொழுது நீர் என் முன்பு நில்லாமையால்

என் மனதிலெழுந்த வருத்தத்தை

கோவலன் மறைத்துப் பொய்யாக ஒரு புன்முறு

கண்ணகி வல் செய்தேன், அதனை அவர்கள்

யுடன் உரை அறிந்து கொண்டு அருள் கலந்த

யாடல் மொழியால் அன்போடு என் பொறுமை

யைப் புகழ்ந்தார்கள். என் மனவாட்

டத்தைக் கண்டு வருந்தினார்கள். நீர் கூடா ஒழுக்

கத்தை மேற்கொண்டிருந்தாலும் உமது சொல்லைச்

சிறிதும் மாற்றாத வாழ்கையை உடையேனாதலால்

நீர் இட்ட ஆணையை உடனே ஏற்றுப் புறப்பட்டே”

சென்றாள். இதைக் கேட்ட கோவலன் மனங்

குழைந்து, “குடி முதல் சுற்றமும் முற்றினை யோரும்.

அடியோர் பாங்கும் ஆயடும் நீங்கி, நாணமும் மடனும்

நல்லோ ரேத்தும், பேணிய கற்பும் பெருந்துணையாக,

என்றோடு போந்து ஈங்கு என் துயர் களைந்த,
பொன்னே! கொடியே! புனை பூங்கோதாய்! நாணின்
பாவாய்! நீள் நில விளக்கே! கற்பின் கொழுந்தே!
பொற்பின் செல்வி! உன் சீரடிச் சிலம்பில் ஒன்றைக்
கொண்டு நான் மாடமதுரையில் விற்று வருகிறேன்.
நான் திரும்பி வருமளவும் தனியே இருப்பதற்கு வருந்
தாடே' என்று சொல்லித் தன் காதலியை அன்போடு
அணைத்தான். அவளருகில் ஒருவரும்

கோவலன் துணையின்றித் தனியாயிருப்பதை
வேளியேறுதல் நினைத்தான்; நெஞ்சம் கலங்கினான்;
கண்கள் கலங்கிக் கண்ணீர் பொங்
கிற்று: கலங்கிய கண்களைக் காதலி கண்டால்
வருந்தவாள் என்று எண்ணிக் கண்ணீரை உள்
ளடக்கினான். பின்னும் தன் காதலியைக் காண மனம்
பொருதவனாய் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு
வீட்டை விட்டு வெளியே சென்றான், அவ்வாறு செல்
லும்பொழுது ஓர் இமில் ஏறு தன்
சகுன பேதம் கூறிய கொம்புகளுடன் அவனெதிரே
பாய்ந்தோடி வந்தது. அதனைத் தீச்
சகுனமென்று கோவலன் அறிந்தானல்லன்.

7-வது அதிகாரம்

கொலைக் களம்

இவ்வாறு சென்ற காதலனைக் கண்ணகி பின்
உயிருடன் காணுளாயினாள். வெளியே மன்றங்
களையெல்லாம் கடந்துபோய் மாதர் வீதியையும்
கடந்து கடைத்தெருவின் வழியே கோவலன் சென்
றான். அங்கு அவன் எதிரே நூறு பொற்கொல்லர்

பின்னே வர, அவர்களுக்குத் தலைவன் போல ஒரு வன் சட்டை யணிந்தவனாய்க் கையில் கோல் கொண்டு முன்னே வந்தான். அவனைக் கண்ட கோவலன் 'இவன் மன்னனால் மதிக்கப்பெற்ற பொன் விலைக் கொல்லன் போலும்' என்று எண்ணி, அவனிடம் "அரசனது தேவி அணிதற்கு ஏற்ற ஒரு சிலம்பை விலை மதித்தற்கு நீ வல்லையோ?" தட்டானைச் என்று கேட்டான். அதற்கு அத் சந்தித்தல் தட்டான் "அடியேன் மாதருடைய அடிக்கலத்தின் விலை மதித்தற்கு அறியேன் ஆயினும், அரசரது முடிக்கலன் முதலிய அணிகள் செய்யும் ஆற்றல் உடையேன்" என்று மொழிந்தான். கோவலனும் தன்னிடமிருந்த சிலம்பைத் தட்டானிடம் காட்டினான். பசும் பொன்னில் மாணிக்க மணியோடு வயிரம் அழுத்தி உட்கருவமைந்த அச்சித்திரச் சிலம்பின் தொழில் அருமையை யெல்லாம் தட்டான் உற்று நோக்கினான். அவனது கண்கள் இரண்டும் புறத்தே சிலம்பின் அழகை நோக்குவன போல நோக்க, அவனது தட்டான் மனம் தான் முன் அரண்மனையில் சிலம்பை உற்று வஞ்சித்துக் கவர்ந்துகொண்ட சிலம்பை நோக்குதல் போடு இச்சிலம்பை ஒத்துப் பார்க்கக் கண்டார்க்கு இரு நோக்கும் ஒரு நோக்காகவே தோன்றிற்று சிலம்பைச் செவ்வையாய்ப் பார்த்தபின் தட்டான் கோவலனைப் பார்த்து, "இச்சிலம்பு அரசனுடைய தேவிக்கல்லால் வேறெவர்க்கும் இசையாது. இதனை அரசனிடம் சொல்லி நான் திரும்பி வரும் வரையும் நீர் இங்கே இரும்" என்று கோவலனை ஒரு குடிசையில் அமைத்தான்.

பொற்கொல்லன் அரண்மனைக்குப் போகும் பொழுது தனக்குள்ளே பல எண்ணங்களை எண்ணினான். நான் முன்னால் அரண்மனையில் கவர்ந்து கொண்ட சிலம்பு என்பால் உள்ளதென்று வெளிப்

படுவதற்கு முன்னமே அக்குற்றத்தை அரண்மனைக்குச் சுவர்மீது சுமத்திப் போக்கி விடு சேல்வாதல் வேன் நல்ல காலம் வாய்த்தது என்று எண்ணிக்கொண்டு கரவாடும் வன்னெஞ்சக் கள்வன் அரசனது அரண்மனை சோந்தான்.

அப்பொழுது அரசன், அந்தப்புரத்தை நோக்கி விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தான். இவ்வாறு மனோ வேகமாய்ச் சென்ற காவலனைத் தட்டான்

கண்டு அடியினை தொழுது பலவாறு அரண்மனையின் துதித்து "அரசே! கன்னக்கோலும் களவுபோன கவைக்கோலும் இல்லாமல், துயில் சிலம்பைக் மந்திரத்தையே துணையாகக்கொண்டு கண்டதாகக் காவலாளரது கண்களை மயக்கி அரண்மனைச் சிலம்பைக் கவர்ந்து கொண்ட கொல்லன் கள்வன் என் சில்லைச் சிறு குடிசையில்

யுதல் அகப்பட்டிருக்கின்றான்" என்று சொன்னான். இது கேட்ட வேந்தன் மயக்கத்தினாலும் வினை வினை காலமாதலாலும் மதி

அரசன் மயங்கி ஊர் காக்கும் காவலாளரைக் கள்வனை கூவியழைத்து, "அரசமாதேவியின் காற் கோல்லுமாய் சிலம்பு கள்வன் கையில் காணப்பெற்ற கட்டளையிடல் றால் அவனைக் கொன்று அச்சிலம்பை கொண்டுவருக" என்று ஆணை செய்தான்.

கருந்தொழிற் கொல்லன் தான் எண்ணிய எண்ணம் முற்றுப்பெற்றதென்று மகிழ்ந்து ஏவலாள

ருடன் தீவினை வலையில் அகப்பட்டிருந்த கோவலன் இருந்த இடம் சென்றான். அங்கு அவன் முன்பு சென்று “ஐயனே! அரசன் ஆணையால் சிலம்பைக் காண இவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்” என்று சொல்லி அச்சிலம்பின் அருமை பெருமைகளை எடுத்துச் சொல்வான் போல் அதனை அரண்மனைச் சிலம்போடு ஒப்புமை கூறிப் பொருத்தினான்.

இதைக்கேட்ட வேல் தாங்கிய வீரர்கள் கோவலனது முகத்தை உற்று நோக்கினார்கள். காவலாளர் அவனது முகவிலாசத்தையும், மாசற்ற கோவலனைக் தோற்றத்தையும் நன்றாய்க் கவனித்த கள்வனோ தார்கள். அவர்கள் மனதில் கோவலன் என்று கள்வனாகத் தோன்றவில்லை. “இவனைப் ஐயுறுதல் பார்த்தால் குற்றம் செய்தவனைப்போலக் காணவில்லை. ஆதலால், இவனைப் கொல்லுதல் நீதியன்று,” என்று காவலாளர்கள் கூறினார்கள். அதைச் செவியுற்ற தட்டான் அவர்களைப் பார்த்து நகைத்து, “கள்வர்கள் தன்மையை நீங்கள் நன்றாய் அறியமாட்டீர்கள். அவர்கள் மந்திரம், தெய்வம், மருந்து, நிமித்தம், தந்திரம், இடம், காலம், கருவி என்ற எட்டையும் துணையாகக்கொண்டு திரிவார்கள். இவர்களது மருந்திலகப்பட்டால் அரசன் உங்களை ஒறுப்பது திண்ணம். இக்கள்வன் ஒரு மந்திரத்தை நாவினால் நவில்வானாயின் நாமெல்லாம் போன இடம் தெரியாது மறைந்து போவோம். தன் வழிபடு தெய்வத்தை மனதில் நினைப்பானாயின் களவு செய்த பொருளைக் கையில் காட்டிக்கொண்டே தப்பி

ஓடுவான். நிமித்தம் வாய்த்தாலல்லாமல் பெறுதற்
 கரிய பொருள் வலிய வந்தாலும் இக்
 தட்டான் கள்வர்கள் விரும்பார்கள். இன்னும்
 கள்வர்களின் தந்திரத்தால் இம் மண்ணுலகிலிருந்து
 மந்திரத்திரங் கொண்டே விண்ணர் தலைவன் மார்
 களை எடுத்தில் இலங்கும் மணியாரத்தை அடைய
 துரைத்தல் விரும்பினும் அடைவார்கள். இவர்கள்
 காலமும் இடமும் கருவியும் தேர்ந்து
 ஒரு பொருளைக் கைப்பற்றுவாராயின் அதனை இவ்
 வுலகில் எவராலும் காண இயலாது. இக்கள்வர்க்கு
 இரவு பகல் என்னும் வேற்றுமை இல்லை. இவர். கற்
 றுள்ள களவு நூலை நாம் கேட்டால் ஓடி ஒளிக்க இட
 மில்லை.

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு கள்வன், தூதுவன்
 போல வேடம் பூண்டு பகல் முழுதும் அரசனது
 அரண்மனை வாயிலிருந்து இராப்பொழுதில் பெண்
 கோலம் கொண்டு அரண்மனைப் பள்ளியறையில் அஞ்
 சாது புகுந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த அரசிளங்
 குமரனது மார்பில் இலங்கிய மணியாரத்தை விரைவாக
 எடுத்தான். அப்பொழுது இளவரசன்
 ஒரு கள்வன் தூக்கத்தினின்றும் திடீரென்று விழித்து
 தந்திரத்தால் தன் உடைவாளை உருவினான். அவ்
 தப்பிய கதை வாளின் உறையைக் கள்வன் தன்
 கையில்வைத்துக்கொண்டே இளவரசன்
 தன்னைக் குத்தும்பொழுதெல்லாம் அவ்வாளி டீல
 உறையைச் செலுத்தினான். இதைக் கண்ட அரசன்
 அக்கள்வனுடன் மற்றோர் தொடங்க, அவன் அங்கு
 ஈன்ற ஒரு தூணைத் தானாகக் காட்டி மறைந்து தன்

களவு நூலறிவால் தப்பிவிட்டான். ஆதலால், இவர்க்கு உலகில் சிலரே நிகரல்லால் வேறு கிடையாது" என்று தட்டான் சொல்லி முடித்தான்.

அவன் முடித்தவுடன், மற்றொருவன் தானும் கள்வர்கள் மாயத்தை அறிந்திருப்பதாகக் கூறினான். "இருள் செறிந்த ஒரு இராப்பொழுதில் ஒரு கள்வன் என் முன்னே வந்து நின்றான். நான் எனது உடைவாளை உறையினின்றும் உருவினேன். அவ்வாளைக் கைப்படியோ மறைந்துவிட்டான். இக் கைப்படியோ கள்வரின் மாயத்தை அறிவது யாவர்க்கும் வன் மந்திரத் தால் தப்பிய விட்டுவிட்டால் அரசன் நம்மை வருத்துவதை வான். ஆகையால், செய்யவேண்டி வதைத் துணிந்து கூறுங்கள்" என்று மற்ற வீரர்களைப் பார்த்துக் கூறினான். அப்பொழுது அங்குநின்ற கல்லாக்களிமகன் ஒருவன் தன் கைவாளால் கோவலன் உடம்பில் குறுக்கே கோவலன் வெட்டினான். வெட்டுண்ட வாயினின் வேட்டேனும் குறுதி கொப்புளித்து நிலத்தில் இறத்தல் எங்கும் பெருகிற்று. நிலமகளும் இக் கொடுங் கொலையைக்கண்டு துயருற்றாள். கோவலன் மடிந்து மண்ணில் விழுந்து மாய்ந்தான்.

பாண்டிய அரசனது மாளிகையில் காலை முரசம் முழங்கிற்று. மாதரி என்னும் இடைக்குல மாத தன் மகளைக் கூவியழைத்து, "இன்று அரண்மனைக்கு நெய் கொடுப்பது நமது முறையாகும். விரைவில் தயிர்

கடைவதற்குக் கயிறும் மத்தும் கொண்டு வா' என்று சொல்லித் தயிர்த்தாழையைப் பார்த்த ஆயர்சேரியில் தாள். முந்திய இரவில் பிரையிட்ட நீகழ்ந்த பால் தோயாமல் அப்படியே நின்றது. புதுமைகள் முந்தியநாள் வெண்ணெயை உருக்கி அரண்மனைக்குக்கொண்டுபோக எண்ணி உருகவைத்தபொழுது அதுவும் உருகாமல் அப்படியே நின்றது. ஆட்டுக்குட்டிகள் 'எப்பொழுதும் போலத் துள்ளி விளையாடாமல் குழைந்து கிடந்தன. பசுக்கள் மெய் நடுங்கி வாய் விடாமல் கதறிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றின் கழுத்தில் கட்டியிருந்த மணிகள் அறுந்து விழுந்து கிடந்தன. எருதுகள் கண்களின்றும் கண்ணீர் தாரைதாரையாய் வடித்துக்கொண்டிருந்தன. இவற்றையெல்லாம் கண்ட முதுமகள், துன்பம் ஏதேனும் வரும் குறிப்பாக உணர்ந்து கறவை யும் கன்றும் பிணி நீங்குமாறு மற்றைய ஆயர்குல மாதரையும் கூவியழைத்து மாயவன் முன்னாள் ஆடிய பல நாடங்களில் ஒன்றாகிய குரவைக் கூத்தாடினார்கள்.

கண்ணகியின் புலம்பல்

அது முடிந்த பின்னர் மாதிரி வையைக் கரையிலுள்ள திருமலை வழிபடும்பொருட்டுப் பூவும் புகையும் புனைசாந்தும் கண்ணியும் கொண்டு ஆற்றில் நீராடப் போயினாள். அங்கு மதுரைமா நகரில் நடந்த பயங்கரமான செய்தியைக் கேட்டாள். நெஞ்சம் மாதிரி கோவ துடிக்கக் கண்ணகியிருந்த இடத்திற்கு லன் கோலை விரைந்தோடி வந்தாள். அவளிடம் யுண்ட செய்தி ஒன்றும் சொல்ல நாவெழாது நின்றாள். கேட்டல் அவளது இளமையையும் தனிமையையும் அழகையும் கண்டு ஏங்கி விம்மினாள்.

புறத்தே சென்று அங்கு நின்ற ஆயர்குல மாதரிடம் கண்ணகியின் தலைவனுக்கு நேர்ந்த குறையைச் சொல்லிப் பெருமூச்செறிந்து நின்றாள். இதைக் கண்ட கண்ணகி ஒன்றும் உணராதவளாய் இனம்பிரிந்த மாணப்போல் ஏங்கி வருந்தித் தன் தோழியாகிய ஐயையைப் பார்த்து, "தோழி! என் காதலன் இன்னும் வரக் காணேன்; என் உள்ளம் கலங்குகின்றது; அன்பனைக் காணாது என் நெஞ்சம் அலமருகின்றதே; ஏதே

கண்ணகி னும் வஞ்சமுண்டோ என்று என் கணவன் நெஞ்சம் மயங்குகின்றதே. ஏழையே வராததைக் குகிய என்னைக் குறித்து இவ்வாய்ச்சியர் குறித்துத் தன்ன பேசிக்கொள்கிறார்கள்? நீயேனும் தோழியிடம் சொல்லமாட்டாயா?" என்று முறை புலம்பல் யிட்டும் புலம்பினாள். இவ்வாறு கண்ணகி படும் துயரத்தைக் கண்டு மனம் பொரு தவளாய் தோழி அவனைப் பார்த்து "அரண்மனையில்

களவுபோன சிலம்பைக் கோவலன் களவாடினான் என்று அவனை அரசனது காவலாளர் கொலை தோழி செய்தார்கள்” என்றான். ‘கொலை’ என்ற உற்றது சொல் செவியில் விழுந்ததும் கண்ணகி உரைத்தல் பொங்கி எழுந்தாள்; விழுந்தாள்; மோதினாள்; அழுதாள்;’ அரற்றினாள். என் தலைவா! நீ எங்கே சென்றாய்? என்று ஏங்கி மயங்கினாள். மன்பதை பழிதூற்ற மன்னவன் தவறிழைப்ப அன்பனை இழந்தேன் யான்; ஐயோ! கண்ணகி என்று அரற்றினாள். வானத்தில் விளங்கிப் புலம்பல் கித் தோன்றிய கதிரவனைப் பார்த்து, “ஏ! காய் கதிர்த்செல்வனை! நீ அறியாத பொருள் இவ்வலகில் ஒன்றுமில்லையே! நீ யறிய என் கணவன் கள்வனோ?” என்று முறையிட்டாள் ஆதவனும் அசரீரியாய் நின்று ஆயர்குல மக்களெல்லாம் கேட்கும்படி ‘மாதே! உன் கணவன் கள்வனல்லன். அவனைக் கள்வன் என்று கொன்ற இவ்வூர் தீயினால் அழியும்” என்று கூறிய குரல் ஆகாயத்தில் எழுந்தது.

இதைக் கேட்ட கண்ணகி மனம் தெளிந்து தன் மற்றொரு சிலம்பைக் கையிலேந்தி மதுரைமா நகரின் உள்ளே புகுந்தாள். போகும் வழியில் கணவனைக் “ஏ! பாவிதான்! என் கணவன் கள்வ காணக் கண்டால் அவன் கையிலிருந்த சிலம்பைக் கவர்ந்து கொள்வதற்கல்லவோ புறப்படல் கள்வன் என்று பெயரிட்டுக்கொண்டு என் காதலனைக் கொன்றார்கள். நான் கற்புடைய மங்கையா யிருப்பின் இந்நகரில் வாழும் நிறையுடைய மாதர் முன் என் காதலனை உயிரோடு

காண்பேன். கண்டு அவன் கனிந்த சொற்களைக் கேட்பேன். அவ்விதம் கேளேனாயின் வஞ்சினம் என்னை இழிகுல மகள் என்று எல் கூறல் லோரும் இகழுங்கள்” என்று வஞ்சினம் கூறி அழுதாள். இவ்வாறு அல்லலுற்று ஆற்றாது அழுவாளைக் கண்டு மதுரையில் வாழ்ந்த மக்களெல்லாம் மயங்கி என்ன நேருமோ என்று ஏங்கியிருந்தார்கள். அவர்களிற் சிலர் கண்ணகியை அழைத்துக் கொண்டு அவள் கணவன் இறந்து கிடந்த இடத்தைக் காட்டினார்கள். கற்புடைய மங்கைபடும் துயரத்தைக் காண மனம் பொருதவன்போல் கதிரவனும் மேற்றிசையில் மறைந்தான். காலைப்பொழுதில் காதலன் கொடுத்த மாலைபை வாங்கிக் கருங் கூந்தலில் சூடிய மங்கை மாலைப்பொழுதில் அவன் இறந்து கிடந்த இரத்த வெள்ளத்தில் தன் கூந் காதலன் தலை நினைத்தாள். தரைமீது கிடந்த தன் உடம்பைக் தலைவனைக் கண்டாள். அவன் தன்னை கண்ட கண் மணந்த காலத்தில் மார்பில் அணைந்ணகி அழுதல் திருந்த பொன்னையும் மணியையும் நினைந்தாள். “ஐயோ! பொன்னுறு நறுமேனி பொடியாடிக் கிடப்பதோ!” என்று புலம்பினாள். தன் மனாளன் மணக்கோலத்தில் அணிந்திருந்த மணமாலைபை நினைத்தாள். “அந்தோ! தார்மலி மணிமார்பம் தரைமூழ்கிக் கிடப்பதோ” என்று புலம்பி அழுதாள் ‘இன்னும் பண்டே நிலைத்துவளரும் இம்மதுரைமா நகரில் பெண்டிரும் உண்டோ? பெண்டிரும் உண்டோ? இப்பாடல்சால் சிறப்பமைந்த மாடமதுரையில் சான்றோரும் உண்டோ? சான்றோரும் உண்டோ? தெய்வமும் உண்டோ? தெய்வ

மும் உண்டோ?’ என்று தேம்பி யழுதாள். இவ்வாறு புலம்பிக்கொண்டு தன் கணவனது பொன்னூர் மேனியில் விழுந்து தழுவிக்கொண்டாள். அப்பொழுது கோவலன் தூக்கத்தினின்றும் எழுப்பவன் போல எழுந்தான். “தன் காதலியின் வாடிய முகத்தைக் கண்டு நிறைமதி போன்ற கோவலன் உன் முகம் கன்றியதே” என்று எழுந்து சொல்லித் தன் கையால் அவள் கண்ணீரைத் துடைத்தான். கண்ணகி ஏங்கிக் கடைதல் அழுது நிலத்தில் விழுந்து தன் கணவனது அடிகளை இருகரங்களாலும் பற்றினாள். கோவலன் பொல்லாத உடம்பைவிட்டு நல்லார் வாழும் மேலுலகம் புகுவதற்கெழுந்து தெய்வ ஒளியோடு மேலுலகம் சென்றான். இதைக் கண்ட கண்ணகி, “இதென்ன மாயமோ! என்னை மயக்கிய தெய்வமோ! ஒன்றும் தெளியேனே” என்று மயங்கி நின்றாள். அப்பொழுது மதுரை மாநகர் மன்னவன் தன் கணவனைக் கள்வன் என்று பழி சுமத்திய தீமையை நினைத்தாள். தன் காதலனை உலகோர் பாண்டிய அறியக் குற்றமற்றவன் என்று நிறுவனைப் பார்க்க விரும்பினாள். “இதற்கெல்லாம் கண்ணகி காரணமாகிய தீவேந்தனைக் கண்டு இது புறப்படுதல் திறம் கேட்பேன்” என்று சொல்லிக் கழுந்தாள். முன்னர் தான் கண்ட தீக்கனாவை நினைந்தாள். கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்தது. கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு அரசனது அரண்மனை நோக்கிச் சென்றாள்.

9-வது அதிகாரம்

கண்ணகி வழக்குரைத்தல்

இஃது இவ்வாறிருக்க அரசனது அரண்மனையில் பாண்டிமாதேவி ஓர் தீக்கனவு கண்டாள். அரசனது செங்கோலும் வெண்குடையும் கீழே விழுவதுபோலவும், இறைவனது கொற்றவாயிலில் கட்டிய அசையாமணி நடுக்குவது போலவும், வானம் முழுவதும் ஒரே மின்னலாய் மின்னுவது போலவும் பாண்டிமா பகற் பொழுதில் விண் மீன்கள் தேவிகண்ட உதிர்ந்து விழுவது போலவும், நான்கு தீக்கனவு திசைகளும் அதிர்ப்பது போலவும் கனவு கண்டு அத் தீக்கனுவால் பெருந்துன்பம் விளையுமென்று பயந்து அரசனிடம் சென்று தேவி தன் கனுவைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். அரசனும் அரியாசனத்தில் அமர்ந்து அரசமாதேவி சொல்லிய கனுவைக் கவனமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது அரண்மனை வாயிலில் கற்புடைய தெய்வம் வந்து நின்று காவலாளனிடம், “ஏ! வாயில் காப்பவனே? ‘ஒற்றைச் சிலம்பைக் கையிலேந்தி கணவனை இழந்த ஒரு மாது அரண்மனை வாயிலில் நிற்கின்றாள்’ என்று உன் அரசனிடம் கண்ணகி அறிவிப்பாயாக” என்று கூறினாள். காவலாளனும் அரசனிடம் சென்று முறையாகத் தான் கண்ட காட்சியை அறிவித்தான். அரசனும் அம்மாதை உள்ளே அழைத்து வரும்படி ஆணை செய்ய, கற்பெனும் திண்மையும் அரசன் கண்ணெதிரே வந்து

நின்றது. அப்பொழுது கண்ணகியின் மெய் முழுதும் தூசி படிந்திருந்தது. அவள் கருங்கூந்தல்

பாண்டியன் விரிந்து கிடைந்தது. கண்ணீர் தாரை முன்னே நின்ற தரையாய் வடிந்தது. இக்கோலத்தைக் கண்ணகியின் கண்ட அரசன் மணங்கலங்கி, 'வந்து கோலம் நிற்கும் மாதே! நீ யார்?' என்றான். அதற்குக் கண்ணகி "தேரா மன்னா!

கன்றை இழந்து அலறிய பசுவின் துயர் பொறுக்க மாட்டாமல், தன் மைந்தனென்றும் பாராமல், ஒரு மைந்தனே தன் குலத்துக்கு உள்ளானென்பதையும் உணராமல்' அறநெறியே பெரிதாக எண்ணித் தன் அருமந்த மைந்தன்மேல் தேர்க்காலைச் செலுத்திய அரசனது புகழமைந்த புகார் நகரமே எனது ஊராகும் அவ்வூரில் ஆசிலாச் சிறப்பு வாய்ந்த மாசாத்துவானுக்கு மகனாய்ப் பிறந்து பொற்சிலம்பு விற்றுவர ஊழ்வினைப்

பயனால் உன் நகர் புகுந்து, இங்குக்

கண்ணகி தன் கொலைக் களப்பட்ட கோவலன் மனை ஊதும்பேயதும் வியே நான். கண்ணகி என்பது என் உரைத்தல் பெயர்" என்றாள். இதைக்கேட்ட

காவலன், "பெண்ணணங்கே! கள்வனைக்

கொல்லுதல் கொடுங்கோலன்று; அது நீதி முறையே யாகும்" என்று மொழிந்தான். இதைக்கேட்ட கண்ணகியின் உள்ளத்தில் கடுஞ்சினம் மூண்டது. "அரசே! என் கணவன் குற்றமற்றவன் என்று நிறுவும் பொருட்டே இங்கு நான் வந்தேன். என் சிலம்பின் உள்ளே அமைந்திருக்கும் பரல் மாணிக்கம்" என்றாள். அரசன் தன் தேவி அணிந்திருந்த சிலம்பின் பரல் முத்து

என்று கூறி, உள்ளே சென்று கோவலன் கையினின்றும் தன் காவலாளர் எடுத்த சிலம்பைக் கண்ணகி கொண்டு வந்து கண்ணகியின் முன்னே வைத்தான்; அச்சிலம்பைக் கண்ணகி வழக் உடைத்தாள். உடனே அதன் உள்ளே குரைத்தல் இருந்த மாணிக்கம் வீறிட்டு எழுந்து மன்னவன் வாயில் தெறித்தது. மாணிக்கத்தை மன்னவன் கண்டான். அப்பொழுதே அவன் வெண் குடை தாழ்ந்தது; செங்கோல் தளர்ந்தது. “ஐயோ! ஒரு தட்டான் சொல்லக்கேட்டு முறைதவறிய நானே அரசன்? கோவலன் கள்வனல்லன். நானே அவன் உயிரைக் கவர்ந்துகொண்ட கள்வனானேன். இதுவரையில் என் நாட்டில் நீதி எக்கா பாண்டியன் லத்திலும் தவறியதில்லை. இப்பொழுது மயங்கி உயிர் என்னால் நீதி பிழைத்தது. இனி நான் குறத்தல் உயிர் வாழ மட்டேன்” என்று சொல்லி மன்னவன் மயங்கி விழுந்து உயிர் துறைந்தான்.

பாண்டிமாதேவி கற்புடைய தெய்வத்தின் தோற்றத்தைக் கண்டு நடுங்கி அவள் அடியிணை தொழுது விழுந்தாள். பின்பு எழுந்து தன் காதல பாண்டிமா னது மெல்லிய அடிகளை வருடிப்பார்த்த தேவி கற்பா தாள். அவன் ஆவி அகன்றதை அறிந்த சிபை தாள். காதலன் இறந்த கடுந்துயர் வணங்குதல் பொருமல் தன்னுயிர் கொண்டு அவன் உயிரைத் தேடுபவள்போல அரசமாதேவியும் உயிர் துறைந்தாள்.

அரசன் இறந்ததனோடு அமைவுருமல் கண்ணகி, “பட்டாங்கியானுமோர் பத்தினியேயாமாகில் ஓட்டேன்

அரசோடு ஒழிப்பேன் இம்மதுரையையும்' என்று சப
தஞ் செய்து தனது இடது மார்பை அங்கையால்
திருகி அந்நகரின்மேல் எறிந்தாள். அப்பொழுது
அக்கினித்தெய்வம் அவள் முன்பு தோன்றி "உனக்
குத் தீங்கிழைத்த இவ்வூரைத் தீயால்
கண்ணகி மது அழிக்கும்படி முன்னரே ஒரு ஏவல் பெற்
ரையைச் சூழ்ந்துள்ளேன். அவ்வாறே இப்பொழுது
சுபித்தல் தீயிடப் போகின்றேன். இந் நகரில்
யாரைக் காக்கவேண்டும் யாரை அழிக்க
வேண்டும் என்று உனது கருத்தை அறிந்து போவ
தற்கே வந்தேன்" என்று கூறிற்று. அதற்குக் கண்
ணகி, "பார்ப்பார், அறவோர், பசு, பத்தினிப் பெண்
டர், மூத்தோர், குழவி என்னும் இவரைக் கைவிட்டுத்
தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்க" என்று எவினாள்.
உடனே மாடமதுரையில் அழலும் புகை
தீயோரையும் மண்டிற்று அந்நகரில் நான்கு
அழிக்கும்படி திக்குகளிலும் காவலிருந்த தெய்வங்கள்
கண்ணகி அக் பெயர்ந்து போயின வருண பூதங்கள்
கிளி தேவ நான்கும் மதுரையைவிட்டு அகன்றன.
ஊக்கு ஆணை கூல வீதியும், கொடித்தேர் வீதியும்
சேய்தல் பால் வேறு தெரிந்த நால் வேறு தெரு
வும் எரியுண்ட இலங்கைபோல் அழிந்து
ஓழிந்தன. கண்ணகிதேவியின் அழல், அறவோர் பக்கம்
அணுகாமல் மறவோர் சேரியில் மண்டி நிறைந்தது.

10-வது அதிகாரம்

வினைப்பயன்

இவ்வாறு மதுரைமா நகரம் பாழ்பட்டது. அப் பொழுது ஆரஞ்ருற்ற வீரபத்தினியின் முன்னால் அழலின் வெம்மைக்காற்றாது மதுரைமா தெய்வம் வந்து தோன்றி “அம்மையே! நான் இந் நகரில் உறையும் தெய்வம். உன்னிடம் சில உண்மை மதுரை எரிந்து களைக் கூற வந்தேன். இம்மதுரைமா அழிதல் நகரத்தை முன் அரசாண்ட பாண்டியர் எவரும் கொடுங்கோன் மன்னரல்லர். இப்பொழுது அரசாண்ட நெடுஞ்செழியனும் செங்கோல் மன்னனை யாவான் ஆயினும், இத்தீமை நேர்ந்த வரலாற்றைக் கூறுகின்றேன் கேள். முன்னாள் கலிங்க நாட்டிலுள்ள சிங்கபுரம் என்னும் நகரத்தை வச என்னும் ஒரு அரசன் ஆண்டு வந்தான். அப்பொழுது கபிலபுரம்என்னும் நகரத் மதுரைமா தைக் குமரன் என்னும் பெயருடைய தெய்வம் கண் அரசன் ஆண்டு வந்தான். இவ்விருணசியிடம் அரசரும் தம்முள் மாறுபட்டு ஒருவரை தீவீனநேர்ந்த ஒருவர் வெல்லக் கருதியிருந்தார்கள். வரலாமகூறல் அப்பொழுது சிங்கபுரத்துக் கடைத் தெருவில் வணிக முறையில் பண்டம் விற்றுக்கொண்டிருந்த ஒரு வணிகனைப் பகையரசனுடைய ஒற்றனென்று தவறாக எண்ணி அந்நகர்க் காவலாளனாய் அமர்ந்திருந்த பரதன் என்பவன், அவனை அரசன் முன்னே பிடித்துக்கொண்டுபோய், அவன் ஆணைப்படி கொலை செய்துவிட்டான். அப்பொழுது அவ்வணிகனது மனைவியாகிய நீலி என்பவள் ஆருத்

துயரமடைந்து பதினாலு தினங்களாய்ப் பல இடங்களிலும் அலைந்து திரிந்துபின் ஒரு மலைமீதேறித் தன் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள எண்ணினான். அவ்வாறு தன் உயிரை விடுமுன்னர், 'எனக்கும் என் கணவனுக்கும் இப்பிறப்பில் துன்பம் செய்தோர் மறு பிறப்பில் எம்மைப்போலவே துயரமடைவார்களாக' என்று சாபம் செய்து இறந்தான். அப்பரதன் இப்பிறப்பில் கோவலனாய்ப் பிறந்தான். ஆதலால், நீயும் உன் காதலனும் இத் துன்பம் அடைந்தீர்கள். இன்னும் பதினாலு தினங்கள் கழிந்த பின்னர் நீ உன் கணவனைக் கண்டு மகிழ்வாய்" என்று சொல்லி மறைந்தது.

அதன் பின்னர் கண்ணகி மதுரையை விட்டு நீங்கி வையையாற்றின் கரை வழியே மேற்றிசையை நோக்கிச் சென்று மலைநாட்டை யடைந்து அங்குத் திருச் செங்குன்று என்னும் மலைமீதேறி ஒரு வேங்கை மரத்தின் ரீழலில் வந்து கண்ணகியார் நின்றாள். அங்குத் தேவர்கள் பூமாரி விமானமேழி பொழிய ஆகாயத்தினின்றும் அழகிய விண்ணுல விமானம் கீழே இறங்க அவ்விமானத் கடைதல் தில் தெய்வ வடிவோடு கோவலன் இலங்க, கண்ணகி களிகூர்ந்து அவ் விமானத்திலேறி விண்ணுலகடைந்தாள்.

வஞ்சிக்காண்டம்

சேரநாட்டு மலையில் குன்றக்குறவர்கள் தம் தினைப் புலத்திற் சென்று கிளியும் குருவியும் ஓட்டி அருவியில் நீராடித் திரும்பிவரும் வழியில் ஒரு வேங்கை மரத்தின் நிழலில் வள்ளிபோன்ற வனப்பமைந்த ஒரு மாது நிற்பதைக் கண்டார்கள். அவ்வழகிய மாதின் மன வருத்தத்தை அவள் முகம் பளிங்குபோல் காட்டிற்று. அக்காட்சியைக் கண்ட குறவர்கள் அவ்வம்மையாரிடம் சென்று, 'அம்மையே! நீர் யார்?' என்று வினவினார்கள். அதற்குக் கண்ணகி, "வல்வினையால் மதுரைமா நகரில் கணவனையிழந்த கடுவினையேன் யான்", என்று மறுமொழி கூறினாள். இதைக் கேட்ட குறவர்கள் அம்மையாரை இறைஞ்சித் தொழுது குன்றக்குறவர் நின்றார்கள். அப்பொழுது வானவர் கண்ணகியைத் மலர்மாரி பொழிந்து கண்ணகியை விமாதொழுதல் எனத்திலேற்றி அவள் காதலனுடன் விண்ணுலகம் கொண்டு சென்றார்கள். இப்புதுமையைக் கண்ட குறவர்கள் கண்ணகியைத் தம் குலதெய்வமாகக்கொண்டு அவ் வேங்கை மரத்தின் நிழலில் தெய்வம் அமைத்து, சிறு பறையடித்து கோடுவைத்து ஊதி, கொடுமணி அடித்து. குறிஞ்சிப் பாக்களைப் பாடி, நறுமலர் தூவித் தெய்வத்தை வணங்கி நின்றார்கள். அப்பால் தாம் கண்ட புதுமையைத் தம் அரசனிடம் அறிவிக்கப் புறப்பட்டார்கள்.

அப்பொழுது சேரமன்னவன் வஞ்சிமா நகரத்தினின்றும் மஞ்சகுழ் சோலை மலையின் வளத்தினைக் கண்டு களித்தற்காகப் புறப்பட்டுப் பேர்யாற்றங்கரையின் மெல்லிய மணலில் இனி தமர்ந்திருந்தான். அப்

போது குன்றக் குறவர்கள் யானைக் கோடும், அகிறக் கடடையும். மான் மயீர்க் கவரியும், மதுக் குடங்களும் சந்தனக் கடடையும். சிந்துரக் கடடியும், அஞ்சனத் திரளும், அணி அரிதாரமும், தெங்கின்பழமும், தேமாங்கினி இருங்கறிவல்லியும், காயமும் கரும்பும் பூமலி கொடியும், அரியின் குருளையும், குரங்கின் குட்டியும், காணக் கோழியும். கோலமயிலும் கொண்டு அரசனைக் கண்டு,

“அரசே! நமது மலையில் வேங்கை மரத் குறவர் இப் தின் கீழ் ஒரு மாத மனம் வருந்தி வந்து புதுமையை நின்று வானவர் போற்ற வானகம் அரசனிடம் அடைந்ததை நாங்கள் நேராகக் கண் அழித்தல் டோம்; அவள் எந்நாட்டவளோ, யார் மகளோ அறியோம். இத்தகைய புது

மையை இந் நாட்டில் இதுவரை நாங்கள் அறியோம்” என்று வணக்கமாக அறிவித்தார்கள். அப்பொழுது சேரன் செங்குட்டுவனுடன் தண்டமிழ்ப் புலவரான சாத்தனார் அளவளாவிக் கொண்டிருந்தார். குன்றக் குறவர் கூறிய மொழிகளைக் கேட்ட சாத்தனார் சேரனைப் பார்த்து, “அரசே! இவ்வரலாற்றை நான் நன்றாய் அறிவேன்” என்று சொல்லத் தொடங்கி, திவினைச் சிலம்பு காரணமாக கோவலன் கொலையுண்டதும், கண்ணகி பாண்டியன் முன்னே சென்று வழக்குரைத்து மன்னவனையும் மதுரையையும் அழித்ததையும், மன்னவன் இறந்த துயரம் பொருது பாண்டிமாதேவி உயிர் துறந்ததையும் விரிவாக எடுத்துக் கூறினார்.

இச்செய்தி கேட்ட சேரன் பெரிதும் மனம் வருந்தி வல்வினையால் வளைந்த பாண்டியன் கோல் அவன்,

உயிர் பிரிந்தமையால் நிமிர்ந்து மறுபடியும் செங்
கோலாயிற்று' என்று கூறி ஒருவாறு
சாத்தனார் ஆறுதல் அடைந்தான். பின்னர் தாம்
மதுரையில் குடிகளின்பொருட்டு மாநிலம் காக்கும்
நிகழ்ந்த மன்னவர் அடைகின்ற துன்பங்களை
புதுமை யெல்லாம் சேரன் சாத்தனாரிடம்விரிவாக
யுரைத்தல் எடுத்துரைத்து அப்புலவர்க்கும் பரிசு
கொடுத்தனுப்பினான்.

அப்பால் சேரமன்னவன் தன்னுடனிருந்த அரசி
யைப் பார்த்து, "காதலி! உயிருடன் சென்ற
பாண்டிமா தேவியின் கற்பையும், செயிருடன்
வந்த கண்ணகியின் கற்பையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து,
எவர் நலம் சீரிய தென்று கூறுக" என்று வேண்டி
னான். அதற்கு அறிவால் சிறந்த அவ்வரசி, இரு
பெரும் மாதர் கற்பின் ஏற்றம் தாழ்வு உரைக்க
மனமற்றவளாய் "தம் காதலர் இறந்த துயரம்
பொறுக்கமாட்டாமல் இவ்வுலக வாழ்க்கையை
நீத்த அவ்விரு மாதரும் பேரின்பப் பெருவாழ்வை
அடைவார்களாக. ஆயினும், நமது நாடடைந்த
பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகியை நாம் போற்றி
வழிபட வேண்டும்" என்று கூறினான்.

கண்ணகிக்கு உடனே அரசன் தனது அருகேயிருந்த
ஆலயம் அமைக் நூலறி புலவரை நோக்கினான். அவர்
கக் கருதல் களும் அரசன் குறிப்புணர்ந்து அவன்
கண்ணகியார்க்கு ஆலயம் அமைக்கக்
கருதியுள்ளானென்பதை உணர்ந்து, "கண்ணகி தெய்
வத்தக்குப் பொதிய மலையிலும் இமயமலையிலும் கற்
கால் எடுக்கலாம். பொதிய மலையில் கல் எடுத்தால்
காவிரியாற்றில் அதனை நீராட்டலும், இமயமலையில் கல்

எடுத்தால் அதனை கங்கையாற்றில் நீராட்டலும் ஏற்ற தாகும்” என்று மொழிந்தார்கள். இதைக்கேட்ட சேரன் “ஆற்றல் மிகப்படைத்த வழிமுறையிற் பிறந்த எனக்குப் பொதியமலையிற் கல் எடுத்துக் காவிரியாற்றில் நீராட்டுதல் ஏற்றதன்று, மறையவரும் வாழும் இமய மலையிலேயே சென்று சிலை எடுப்பேன். அம் மலையரசன்

கண்ணகிக் கடவுள் எழுத கல் தாரா
 இமயமலையில் னாயின் பாண்டியனை வென்று பொதிய
 சிலையேக்கத் மலையினின்றும் கற்கால் கொள்வேன்”
 துணிதல என்று சேரன் கூறினான், அப்பொழுது

அச்சபையிலிருந்த ‘வல்லவன் கோதை’
 என்னும் அமைச்சன் எழுந்து நின்று, “அரசே! முன்னர்
 கொங்கர் செங்களம் என்னும் போர்க்களத்தில் சோழ
 னும் பாண்டியனும் தோல்வியடைந்து நீ வெற்றி
 பெற்றபொழுது அச்செய்தி உலகம்முழுதும் பரவி
 உன் புகழை நிறுத்தியது. இன்னும் கொங்கனர்,
 கலிங்கர், கருநாடர், பங்களர், கங்கர், பல்வேல் கட்டியர்
 ஆகிய அரசர்கள் வட ஆரியரோடு சேர்ந்து தமிழ்ச்
 சேனையை எதிர்த்த காலத்து நீ, உனது யானையைச்
 செலுத்திய ஆற்றல் என் கண்ணைவிட்டு ஒருபொழுதும்
 நீங்காது. எனது அரசியும் உனது தாயுமாகிய நற்
 சோனை இறந்தபோது அவள் அங்கத்தை கங்கை

யாற்றில் நீ நீராட்டிய காலத்தில் உன்
 சேனது ஆற் மீது உடன்று எழுந்து வந்த ஆரிய
 றலை அமைச் மன்னர் ஆயிரவருக்கும் ஒருவனாய் நின்று
 சன் வீரந் நீ போர் செய்த பெருமையைக் கடுங்கட்
 துரைத்தல் கூற்றமே கண் விழித்துக் கண்டதன்றோ!
 இத்தகைய ஆற்றல் வாய்ந்த நீ, இந்நாடு
 பழுமையும் தமிழ் நாடாகக் கருதி வடநாட்டின்மேல்

செல்லுவாயாகில் உன்னை எதிர்க்கவல்லார் யாவர்? ஆகையால், நீ வட நாட்டிற்குப் புறப்படும் செய்தியை அங்குள்ள அரசர்க்கு எழுத்து மூலமாய் முன்னரே அறிவிக்கவேண்டும்” என்று கூறினான். அப்பொழுது அங்கிருந்த அழும்பில் வேள் என்னும் அமைச்சன் எழுந்து “அரசே! நாம் புறப்படும் செய்தியை வடநாட்டரசர்க்கு எழுத்து மூலமாய் அறிவிக்கவேண்டி அவசியமின்று. அந் நாட்டு அரசரது ஒற்றரெல்லாம் நமது வஞ்சிமா நகரத்தில் நிறைந்துள்ளார்களாதலால் நமது நகர வீதிகளில் பறையறைவிப்போமானால் அவ் வொற்றர்களே இச் செய்தியைத் தம் அரசருக்கு முறையாய் அறிவித்துக் கொள்வார்கள்” என்று கூறினான். அதனை அரசனும் உண்மையென்று ஒப்புக்கொண்டு தன் நகர வீதிகளில் வடநாட்டிற்குப் புறப்படும் செய்தியைப் பறையறையுமாறு பணித்தான். வஞ்சிமா நகரத்தில் அரசனது பட்டயானையை அலங்கரித்து அதன்மீது பறையேற்றி, ‘எமது அரசன் இமயமலையிற் சிகை எடுப்பதற்காகப் பெயர்கின்றான். ஆதலால், வட நாட்டில் வாழும் மன்னர் யாவரும் இடுகிறை வஞ்சிமா நகர எதிரே கொண்டு காண வருக. அங்ஙனில்பறை னம் எதிரேற்றுக் காணீராகில் கடலுடையறைதல் புகுந்தும் மலை மீதேறியும் வாழும்பின் அங்ஙனம் செய்யாவிடில் துறவறம் பூண்டு வாழும்பின்” என்று பறையறைந்த ஓசை நாடெங்கும் பரந்தது. அதன்பின் சேரன் அரியாசனத்தில் இனிதமர்ந்தான். அவனைச் சுற்றிலும் அமைச்சரும் படைத்தலைவரும் ஆசானும் கணிதவல்லானும் அமர்ந்திருந்தார்கள். அப்பொழுது அரசன்

அவர்களை நோக்கி, “வடநாட்டிலுள்ள ஆரிய மன்ன ராகிய கனகனும் விசயனும் தமிழரசரது ஆற்றலை அறியாது எம்மை இகழ்ந்து கூறினார்கள் என்று இமயமலையினின்றும் இங்கு போந்த முனிவர் வாயி லாய் அறிந்தேன். அம்மொழிகளைக் கேட்டு வாளா விருப்பது என் போன்ற வேந்தர்க்கு இகழ்ச்சி தருவ தாகும் கண்ணகியின் சிலை அமைப்பதற்காக நான்

இமயமலையிலெடுக்குங் கல்லை அவ்வர சோன் வஞ்சி சர் முடியிலேற்றிக் கொண்டு வராமல் னம் கூறல் திரும்பிவேனாகில் பகையரசரை நடுங்கச் செய்யும் ஆற்றல் அற்றுக் குடிகளை

வருத்தும் கொடுங்கோலரசன் ஆகக்கடவேன்” என்று சபதம் செய்தான். அப்பொழுது ஆசான் அரசனைப் பார்த்து, “அருந்திறல் வேந்தே! அவ்வாரிய அரசன் இகழ்ந்து கூறியது உன்னையல்லவே! சோழனது ஆற்றலையல்லவோ இகழ்ந்துரைத்தார்கள்; ஆதலால் சீற்றம் தணிக” என்று கூறினான். உடனே காலக் கணிதன் எழுந்து, “அரசே! வடநாட்டின்மேல் படை யெடுத்துச் செல்வதற்கு நல்ல முழுத்தம் இதுவாகும் இம்முழுத்தத்தில் வடதிசை நோக்கிப் புறப்பட்டால் அங்குள்ள அரசர் எல்லாம் உன் அடி பணிந்து நிற்பார்கள். ஆகையால், இப்பொழுதே போருக்

கெழுக” என்று மொழிந்தான். நல்லமுழுத் தத்தில் இதைக்கேட்ட அரசன் அப்பொழுதே தன் போர். வாணையும் வெண்குடையை போருக்கு யும் வடக்கு நோக்கிப் பெயர்த்து நாட்செய்தல் வைக்கும்படி ஆணை செய்தான். அப் பொழுது அரண்மனை முரசம் முழங்கி யது. வீரர்கள் ஆரவாரித்தனர். படை வீரர்களும்

ஐம்பெருங் குழுவும் எண்பேராயமும் கரும வினைஞரும் கணக்கியல் வினைஞரும் தரும வினைஞரும் தந்திர வினைஞரும் மன்னவனை வாழ்த்தி பட்ட யானையின்மீது வாளும் குடையும் ஏற்றிப் புறநிலைக் கோட்டத்தில் பெயர்த்து வைத்து அரச சபையை அடைந்தார்கள். அன்று அரசன் தன் பெரும்படைத் தலைவர்க்குப் பெருஞ்சோறு வகுத்து தன் மணி முடியில் வஞ்சி மாலை சூடினான். அரண்மனையில் காலை முரசம் ஒலித்தலும், தன் வழிபடு தெய்வமாகிய சிவபெருமான் திருவடி தொழுது அப்பெருமானடி களைத் தன் முடி மேலணிந்து மறையோராக்கிய வேள்விச் சாலைகளையும் சென்று வணங்கித் தன் யானையின்மீது ஏறினான், அப்பொழுது ஆடக மாடத்தில் அறிதுயிலமலர்ந்த திருமாவின் சேடங்கொண்டு, சிலர் நின்று சேரனைப் போற்றினார்கள். இதைக் கண்ட சேரன் செஞ்சடைக் கடவுளாகிய

சிவபெருமானது வண்ணச் சேவடி
 சேரன் களைத் தன் மணி முடியில் அணிந்
 திருவருள் திருந்தமையால் திருமால் சேடத்
 பெறுதல் தைப் பெற்றுத் தன் அணிமணித்
 தோளில் தாங்கினான். இவ்வாறு வஞ்சி

மா நகரத்தினின்றும் அரசன் புறப்படும்பொழுது நாடக மகளிர் நயம்பெற வாழ்த்தினார்கள். யானை வீரரும் குசிரை வீரரும் போர் வீரரும் மற்றையரும் அரசனது ஆற்றலைப் புகழ்ந்து போற்றினார்கள். இவ்வாறு சேனையோடு சேரன் வஞ்சிமாநகரினின்றும் நீங்கி நீலகிரியை அடைந்து அங்கே தங்கினான். அப்பொழுது, மின்னொளி போன்ற மேனியோடு சில மாதவர் தோன்றினார்கள். அவர்களைக் கண்ட மன்ன

வன் எழுந்து வணங்கி நின்றான். அவர்கள் அரசனைப் பார்த்து “சிவனருளால் தோன்றிய சேரனே! நீ இமயமலையை நோக்கிச் செல்கின்றாய் நீலசிரியில் அம்மலையில் அருமறை அந்தணர் வாழ் சேரனும் கின்றார்கள்; அவர்களைக் காத்தல் மாதவகும் உனது கடமை” என்று கூறி அரசனை வாழ்த்திச் சென்றார்கள்.

அப்பால் கொங்கணக் கூத்தரும் கொடுங்கரு நாடரும் தம் குலத்திற்குரிய அணிகளையும் மாலைகளையும் அணிந்து அழகிய மங்கையரோடு சிங்காரப் பாட்டுகள் பாடிக்கொண்டு, சேரனைக் காண வந்தார்கள். குடகரும் அழகிய மாதருடன் ‘காரோ வந்தது காதலர் ஏறிய தேரோ வந்தது’ என்னும் கர்க்காலப் பாட்டைப் பாடிக்கொண்டு வந்தார்கள். அரசன் இவர்களுக்கு ஏற்ற முறையில் பரிசளித்து இனிதருந்தான்.

அப்பொழுது வாயில் காப்போன் சேர மன்னனிடம் வந்து. “அரசே! நாடக மகளிர் ஐம்பத்திருவரோடும் இசையாளர் இருநூற் றெண்மரோடும் மற்றும் தேரும், யானையும், குதிரையும் கொண்டு தூதுவர் தலைவனாகிய சஞ்சயன் பாசறை வாயி சஞ்சயன் தூது வில் வந்துள்ளான்” என்று அறிவித்தான். அரசன் சஞ்சயனை உள்ளே வரும்படி ஆணை செய்ய அத்தூதுவர் தலைவனும் அரசன் முன்னே சென்று, “அரசே! வேற்றுமையில்லாது உன்னோடு கலந்த நண்பராகிய நூற்றுவர் கன்னர் உன்னிடம் ஒரு செய்தி சொல்லுமாறு என்னைத் தூதனுப்பினார். நீ வடதிசை நோக்கிச் செல்வது இமயமலையில் ஒரு கல் எடுப்பதற்கேயாயின் அதன்

பொருட்டு நீ வழி நடந்து வருந்த வேண்டாம். எனது அரசரும் உனது நண்பருமாகிய நூற்று வர் கன்னர் தாமே இமயமலையிற் சென்று கல் லெடுத்து அதனைக் கங்கையாற்றில் நீராட்டி உன் னிடம் கொண்டு சேர்ப்பதாய்ச் சொல்லி வரும்படி என்னை அனுப்பினார்' என்றான் இதைக் கேட்ட சேரன் 'சஞ்சயனே! வட நாட்டிலுள்ள பாலகுமாரன் என்னும் அரசனது மக்களாகிய கனகனும் விசயனும் விருந்திற்காகப் பல மன்னர் கூடியிருந்த ஓர் இடத் தில் தமிழராற்றலை இகழ்ந்து தம் வாயில் வந்த வாறு பிதற்றினராம். அதை யறிந்த இச்சேனை அவர் வாய்க் குறும்பை அடக்கும்பொருட்டுச் சீற்றங் கொண்டு செல்கின்றது. இதனை என் நண்பராகிய நூற்றுவர் கன்னரிடம் எடுத்துச் சொல்லி இச்சேனை கங்கை யாற்றைக் கடத்தற்கு வேண்டிய படகுகள் சேகரித்து வைக்கச் சொல்வாயாக" என்று சொல்லி அத்துவனை அனுப்பினான். அதன் பின்னர்த் தென்ன வன் அனுப்பிய சந்தனமும் முத்துங் கொண்டு சில தூதுவர்கள் சேரன் முன்னே வந்து நின்றார்கள். தென்னவன் திரையைச் சேரன் ஏற்றுக் தேன்னவன் கொண்டு திருமுகங்கள் எழுதி முத் து திரையிட்டித் தூதுவர் கையில் கொடுத் தான். அப்பால் அங்கு நின்றும் புறப் பட்டு நூற்றுவர் கன்னர் சேர்த்து வைத்திருந்த மரக் கலங்களின் உதவியால் கங்கையாற்றைக் கடந்து அதன் வடகரை சேர்ந்தான். அங்கே நூற்றுவர் கன்னர் சேனை அன்போடு எதிர்கொண்டு வர வேற்று உபசரித்தனர் அவர் நாட்டைக் கடந்து சேரன் பகைவர் நாட்டில் சென்று தன் பாசறையில்

இருந்தான். அப்பொழுது வடநாட்டரசரான உன் தரன், விசித்திரன், உருத்திரன், பைர சேரன் வன், சித்திரன். சிங்கன், தனுத்தரன், போரில் பெற்ற சிவேதன் முதலிய ஆரிய மன்னர்கள் பெரு வெற்றி கனக விசயருக்குத் துணையாகத் தமிழ் ரின் ஆற்றலைக் காண்போம்' என்று திரண்டு வந்தார்கள். இவ்வாறு வந்த ஆரிய சேனையின் மீது தமிழ்ச் சேனை பாய்ந்து அதனைச் சின்ன பின்ன மாய்ச் சிதைத்துப் பதினெட்டு நாழிகை நேரத்தில் வெற்றிக் கொடியோடு விளங்கிற்று. வெற்றி பெற்ற சேரன் தும்பை மாலை சூடினான். தோல்வியுற்ற ஆரிய அரசர்கள் சடையும் காவி யுடையும் தரித்துச் சாம்பல் பூசிக் சந்நியாசிகள் போலவும், பீலியைக் கையிற்பிடித்துச் சமண முனிவர்கள் போலவும், பாடும் பாணர் போலவும், ஆடும் கூத்தர் போலவும், கோலம் கொண்டு பல திசைகளிலும் பறந்தோடினர். வணங்கா வாயினராய் வண்டமிழ் இகழ்ந்த கனகனும் விசயனும் சிறையாகச் சேரன் கைவசப்பட்டார்கள்.

இவ்வாறு கடும்போர் முடிந்தபின் செங்குட்டு வன் தனது அமைச்சனாகிய வில்லவன் கோதையுடன் பல வீரரை அனுப்பி, இமயமலையினின்றும் கல்லெடுத்து அக்கல்லைக் கனக விசயர்தம் கதிர் முடியேற்றி முறைப்படி கங்கையாற்றில் நீர்ப்படை செய்தான். அப்பால் கங்கையாற்றின் இமயமலையில் தென்கரை போந்து ஆரிய மன்னர் கல்லெடுத்தல் அழகுற அமைத்திருந்த வெள்ளிடைப் பாடியில் தன் சேனையோடு தங்கினான். சேரமன்னன் மனங்களிக்குமாறு அப்பாடியில் மன் பேருங்கோயிலும் மணி மண்டபங்களும் பொன் அரங்

கமும் பூம் பந்தரும் விரிபூஞ் சோலையும் திருமலர்ப்
 பொய்கையும் ஆரிய மன்னர் அமைத்திருந்தார்கள்.
 அங்கு சேர அரசன் சிறப்பாக வீற்றிருந்து கடும்
 போரில் கை கால் சிதைந்தும் காயம் பட்டும் வீரச்
 செயல் நிகழ்த்திய போர் வீரரை யெல்லாம் வர
 வழைத்து அவரது ஆற்றலையும் வீரத்
சேரனது தையும் வியந்து ஒவ்வொருவருக்கும்
திருவோலக்கம் பொன்னாலாகிய தோடுகள் (Medals)
 பரிசாகக் கொடுத்தான்.

இவ்வாறு மன்னவன் மகிழ்ந்து இனிதிருக்கை
 யில் மாடலன் என்னும் மறையோன் கங்கையாற்றில்
 நீராடி அரசனது திருவோலக்கம் அடைந்தான்.
 அம்மறையவன் அரசனைப் பார்த்து, “மன்னா! மாதவி
 பாடிய கானல் வரிப்பாட்டுக் கனகவிசயர்தம் முடித்
 தலை நெரித்தது” என்று நயம்படக் குறிப்பாக உரைத்
 தான். இதைக்கேட்ட சேரன், “இங்குள்ள பகை
 யரசர் பலர் அறியாத மொழிகளை நீ
மாடலன் கண் கூறினாய்; அம் மொழிகளின் பொருள்
ணகியின் வர யாது?” என்று கேட்டான். அதற்கு
லாறு கூறல் அம் மறையவன் “அரசே! கடற்கரை
 யில் வினையாட்டுக் காண விரும்பிச்
 சென்ற மாதவி பாடிய கானல் வரிப்பாட்டால் கோவ
 லன் அப்பொது மாதை விட்டு நீங்கினான்; தன் குலக்
 கொடியாகிய கண்ணகியைச் சேர்ந்தான்; அவளுடன்
 மாட மூதூர் மதுரை புகுந்தான், அங்கு கொலைக்
 களப்பட்டான்; அவன் மனைவி உன் நாடு புகுந்து
 வடதிசை மன்னர் மணிமுடி யேறினாள்; என்று தன்
 குறிப்புரையை விளங்கக் கூறினான். அதன் பின்னர்
 தான் மதுரையில் கண்ட காட்சிகளையும் மாடலன்

மன்னவனிடம் சொல்லத் தொடங்கினான். “மன்னர் கோவே! நான் பொதியை மலையை வலம் வந்து கும் ரித்துறையில் நீராடித் திரும்பி வரும் வழியில் ஊழ் வினைப் பயனால் மாட மதுரையில் சென்றேன். அங்கு பாண்டியன் நீதி தவறினான் என்றும், கோவலன்

இறந்துபட்டான் என்றும் கேள்வியுற்ற மாடலன் மாதரி என்னும் இடைக்குலமாது மதுரையில் ‘ஐயோ! கோவலன் தீதிலன்; கோமகன் கண்ட காட்சி பிழைத்தான்; அடைக்கலம் இழந்தேன்’ என்று அழுது புலம்பி நள்ளிரவில்

எரியில் பாய்ந்து இறந்தாள். கடுந்தவத்தால் பெருமை வாய்ந்த கவுந்தியடிகள் துயர் பெறுக்கமாட்டாமல் உண்ணா நோன்பை மேற்கொண்டு விண்ணுலகையடைந்தார். இச்செயல்களையும் இன்னும் மதுரை மூதூர் எரிந்து அழிந்ததையும் எல்லாம் உணர்ந்து என் பதியாகிய புகார் நகரத்திற்குச் சென்றேன்.

அங்கு தன் மைந்தனுக்கும் மருமகளுக்கும் மதுரை வேந்தனுக்கும் உற்ற துயர் கேட்டுக் கோவலன் தந்தை கொடுத்துயர் அடைந்து தன் தனத்தை யெல்லாம் தானம் செய்து துறவறம் புகுந்தான். அவன்

மனைவியார் தன் மகன் இறந்துபட்ட மாதூயர் பொருமல் வருந்தி உயிர்துறந்தாள். கண்ணகியின் தந்தையும் தன் பெரும் பொருள் அனைத்தையும் தானம் புரிந்து துறவறம் புகுந்தான். கண்ணகியின் தாயார்

துயர் பெறுக்கமாட்டாமல் உயிர் துறப் புகார் நகரில் தாள். இன்னும் தன் காதலன் இறந்து கண்ட காட்சி பட்ட செய்தி கேட்டு மாதவி யென்னும் பொது மாதும் மாதவர்முன் புண்ணிய தானம் புரிந்து துறவறம் எய்தினாள். அவள் மகளாகிய

மணிமேகலையும் கணிகையர் வாழ்க்கையிற் செலுத்தாது அவளது அழகிய கூந்தலைக் களைந்து துறவறத்தில் செலுத்தினாள். இத் தீச்செய்தியெல்லாம் கேட்டு, அப்பாவத்தைத் தொலைத்தற் பொருட்டுக் கங்கையாற்றில் நீராடுவதற்கு இங்கு வந்தேன்' என்று மாடலன் கூறினான்.

இவற்றையெல்லாம் கேட்ட சேரன் மறையவனைப் பார்த்து, "பாண்டிய மன்னன் இறந்த வேற்றி வேற் பின்னர் அவன் நாடு எந்நிலை யடைந் செழியன் மது தது?" என்று வினவினான். அதற்கு ரைக்கு அரசு மாடலன், "அரசே! நெடுஞ்செழியன் னைத் இளங்கோவாகிய வெற்றிவேற் செழியன் ஆயிரம் பொற்கொல்லரைக் கண்ணகி தெய்வத்துக்குக் களபலியீட்டு, பத்தினியின் கடுஞ் சினத்தைமாற்றி அரியாசன மேறி இப்போது அரசியல் நடத்துகிறான்" என்று கூறினான்.

இங்ஙனம் மாடலனும் மன்னவனும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கையில் பொழுது சாய்ந்து செவ்வானத்தில் வெண்பிறை விளங்கித் தோன்றிற்று; அதனை அரசன் உற்று நோக்கினான். அப்பொழுது அவன் அருகே யிருந்த காலக் கணிதன் "அரசே! நாம் வஞ்சிமா நகரத்தைவிட்டு வந்து இன்று முப்பத்திரண்டு மாதம் கழிந்தன" என்று மொழிந்தான். உடனே அரசன் "சித்திர விதானம் அமைத்த சிங்காசனத்தின்மேலிருந்து மாடலனை வரவழைத்துச் சோழ நாட்டில் பெருங்கிள்ளியென்னும் அரசனோடு பகைத்த இளங்கோவேந்தர் போரில் இறந்த பிறகு சோழ மன்னனது அரசியல் நன்கு நடைபெறுகின்றதா?" என்று வினவினான். அதற்கு

அம் மறையவன், “அரசே! தன்னிடம் அடைக்கலம்
 புகுந்த புருவின் உயிரைக் காக்கும்
 சோழ நாட்டின் பொருட்டு, அதனை உண்ணக்கருதி வந்த
 நீலைமை பருந்திற்குத்தன் னுடம்பை அரிந்து இரை
 அளித்த இறைவனது வழிமுறையில்
 வந்த அரசர் ஆளும் நாட்டில் செங்கோல் திரிந்து வேறூ
 கும் காலமுமுண்டோ? எக்காலத்தும் அவர்களுக்குத்
 தீதில்லை” என்றான். இவற்றையெல்லாம் சேரன் கேட்டு
 மறையவனுக்குத் தன் நிறையுள்ள ஐம்பது துலாம்
 பொன்னைத் தானமாக அளித்தான். அப்பால் ஆரிய
 மன்னர் நூற்றுவரை அவர் நாட்டுக்குச் செல்ல
 சேரன் அனுமதி கொடுத்தான். அருந்தமிழராற்றல்
 அறியாது தன்னோடு மலைந்த கனகவிசயரை மற்
 றைய தமிழ் அரசர் இருவர்க்கும் காட்டி வரும்படி
 சேரன் நீலன் என்னும் ஒற்றனை எவ்வினான்.
 பின் தன் சேனையோடு புறப்பட்டு அரசமாதேவி
 மணம் மகிழவும் வலம்புரிச் சங்கங்கள் முழங்க
 வும் வஞ்சிமாநகர் மக்கள் எதிர்கொண்டழைக்கவும்
 மாலை வெண்குடையின் கீழ் வாகை
 சேரன் மாலை சூடிய சேரவேந்தன் வஞ்சிமாநகர்
 வஞ்சிமாநகர் புகுந்தான். அங்கு தன் அரண்மனையை
 அடைதல் அடைந்து தன் காதலியோடு அளவ
 ளாவி மகிழ்ந்திருந்தான். அரண்மனை
 யில் நடந்த ஆடல் பாடல்களால் இன்புற்று ஒரு
 நாள் வேத்தியல் மண்டபத்தில் இனிது வீற்றிருந்தான்.
 அப்பொழுது நீலன் மாடல மறையோனோடு தோன்றி,
 “அரசே! உனது ஆணைப்படி கனகவிசயரைக்
 கோண்டு சோழன் அரண்மனைக்குச் சென்றும்,
 ஆரிய அரசரிருவரையுங் கண்ட சோழ மன்னவன்

‘போர்க்களத்தில் வாளும் குடையும் கைவிட்டுத்
 துறவிக் கோலங் கொண்டு தப்பியோடிய அரசரைச்
 சிறையாகப் பிடித்தல் சிறப்பன்று” என்று கூறி
 னான். அதன் பின்னர் ஆரிய அரசர் இவ்வரையுங்
 கொண்டு பாண்டியன் வாழும் மதுரைமாநகரம்
 சென்றோம். அங்கு பாண்டிய அரசனைக் கண்டோம்.
 அம்மன்னவன் “அமர்க் சேரன் ஆரிய
 களத்தைச் சேரனிடம் ஒப்புவித்துத் தமன்னரைச்
 தவக்கோலங் கொண்டு தப்பியோடிய சிறைக்
 அரசர்மீது சேரன் கொண்ட சீற்றம் கொண்டதைச்
 புதுமையாக இருக்கின்றதென்று கூறி சோழ பாண்டி
 னான்” என்று மாடலன் சேரனிடம் அறியார் முறையன்
 வித்தான். இதைக்கேட்டசெங்குட்டுவன் நென்று கூறல்
 உள்ளத்தில் சினம் பொங்கி எழுந்தது அவனது
 தாமரைச் செங்கண் தழல்நிறங் கொண்டது.
 இதைக் கண்ட மாடலன் எழுந்து “மன்னர்
 மன்னவ! சீற்றம் தணிக. இஞ்சேரன் சீற்றம்
 ஞாலம் முழுவதும் ஆளும் அரசே! நீ கோள்ளல்
 இந்நாட்டை அரசாளும் பொறுப்பை மேற்கொண்டு
 ஐம்பது ஆண்டுகள் நிறைந்தன. இதுவரையும்
 அறக்கள வேள்வி செய்யாது மறக்கள வேள்வியே
 செய்து வருகின்றாய். உனக்கு முன் இந்நாட்டை
 ஆண்ட நல்லரசரெல்லாம் இப்பொழுது எங்கே
 இருக்கின்றார்கள்? இம்மனித வுடம்பானது
 நீரிற் குமிழிபோல் நிலையற்ற தென் மாடலன்
 பதை நீ நன்றாயறிவாய் செல்வமும் நீதியுரைத்தல்
 இளமையும் நில்லா என்பதும் நீ அறிக் ததேயாகும்.
 நீயும் ஆண்டில் மூத்து நரை முதிர் யாக்கையும்
 கண்டாய். இப்பிறப்பில்

மக்களுடம்பு பூண்ட உயிர் மறுபிறப்பில் விலங்காக மாறினும் மாறும். விலங்கின் உடம்பு கொண்ட உயிர் மக்கள் உடம்பைக் கொள்ளினும் கொள்ளும். இவ்வாறு ஒரு வழியாக நீல்லாது வினையின் வழியே உயிர் செல்லுமென்பது உயர்ந்தோர் மொழியாகும். இதனை யெல்லாம் உன்னிடம் பரிசு பெறும்பொருட்டு நான் சொல்லுகின்றேன்ல்லேன். இவ்வுலகில் பிறந்து இறக்கும் மற்றைய மக்கள் போகும் வழியில் நீயும் போவது என்னால் பொறுக்க அரசவேள்வி முடியவில்லை. ஆதலால், வீடு பெறுவ செய்யுமாறு தற்குக் காரணமாகிய பெரு நல் வேள் மாடலன் வியை நீ செய்யவேண்டும். அதனை ஊண்டேல் யும் நாளைச் செய்வோ மென்றிராது இன்றே செய்யவும் வேண்டும். அந் வினையை நாளைச் செய்வோ மென்றிருந்தால் இன்றே நமதுயிர் நீங்கினும் நீங்கும். நாம் இவ்வுலகில் வாழும் நாள் இவ்வளவென்று வரையறுத்துக் கூறுதல் எவராலும் இயலாது. நீ ஊழியோடு ஊழி உலகங் காத்து நீடு வாழ்க்' என்று மறைவன் கூறினான். இதனைக் கவனமாய்க் கேட்ட சேரன் சீற்றம் தணிந்து மாடல மறையோன், சொல்லிய முறையில் வேள்விக்கு வேண்டியனவற்றை அமைக்குமாறு அமைச்சனுக்கு ஆணை செய்தான். தான் சிறையாகக் கொண்டுவந்த ஆரிய அரசரை விடுவித்து வஞ்சிமாநகரத்தின் புறத்தே ஒரு மாளிகையில் இருக்கச் செய்து தனது பெருவேள்வி முடிந்தபின் அவ்வரசர்கள் தம் நாட்டிற்குப் போகலாமென்றும், அதுவரையும் அம்மன்னர்க்கு ஏற்பன செய்யவேண்டுமென்றும் தனது அமைச்சனுக்கு ஆணை செய்தான். அப்பால் அறநூ

வுணர்ந்த அந்தணர், ஆசான், பெருங்கணி, சிறப்புடைக் கம்மியர் இவரோடு சென்று சிற்பநூல் வல்லார்பால் பெற வகுத்த பத்தினிக் கண்ணகிக் கோட்டத்தில் தெய்வ வடிவமாய் கோட்டத்தில் அமைந்த கண்ணகியை நிறுத்தி நன்விழா கலனணிந்து பூப்பலி செய்து காப்புக் கடை நிறுத்தி வேள்வியும் விழாவும் வகுத்து அம்மங்கல விழாவினை மாண்புற நடத்தினான்.

வல்வினை வந்துறுத்தக் கோவலன் குறுமகனால் கொடியுண்டதையும், கண்ணகியின் கண்ணீரால் காவலன் உயிர் இழந்ததையும் மாடல மறையோன் சொல்லக் கேட்டு, மாசாத்துவான் துறவறம் எய்தியதையும் அவன் மனைவியார் உயிர் துறந்ததையும் கேட்ட தேவந்தியும் காவற் பெண்டும் கண்ணகி தோழியும் கண்ணகியைக் காணும்பொருட்டு மதுரைக்குப் புறப்பட்டார்கள். அந்நகர் புகுந்து மதுரைமாநகரம் எரிந்து அழிந்ததையும், கண்ணகி மலைமீதேறி விண்ணுலகடைந்ததையும் கேட்டுக் கற்பரசியை ஆயர் சேரியில் அடைக்கலமாக வைத்திருந்த மாதரி மனைக்குச் சென்று அவள் மகளாகிய ஐயையையுங் கூட்டிக் கொண்டு வையையாற்றின் வழியே சென்று மலைமீதேறிக் கண்ணகியின் கோயிலை யடைந்தார்கள். அங்கு நின்ற சேரன் செங்குட்டுவனிடம் தாம்

கண்ணகியின் இன்னொன்றுரைத்துக் கண்ணகியை தோழியர் நினைந்து வருந்தினார்கள். அப்போது கோட்டக் கண்ணகி மின்னற் கொடிபோலக் திற்கு வகுதல் கால்களிற் பொன்னஞ் சிலம்பணிந்து இடையில் மேகலை புனைந்து கையில் வளையணிந்து காழில் வைரப் பொன் தோடணைந்து

விண்ணிலே தெய்வ ஒளியோடு விளங்கித் தோன்றினான். இக்காட்சியைக் கண்ட அரசன் அதிசய மடைந்து நின்றான். அப்பொழுது,

“தென்னவன் தீதிலன் தேவர்கோண் தன்கோயில்
நல்விருந் தாயினான் நானவன் தன்மகள்
• வெல்வேலான் குன்றில் விளையாட்டு யானகலேன்
என்றோடும் தோழமீர் எல்லீரும் வம்மெல்லாய்”

என்று கண்ணகி கூறிய தெய்வ மொழிகள் ஆகாயத்தில் ஒலித்தன. அதன் பின்னர் கண்ணகியின் அங்கு நின்ற மாதர்கள் தமிழ் நாட்டு காட்சி மூவேந்தரையும் முறையே வாழ்த்தினார்கள். கண்ணகியும் ‘சேரன் செங்குட்டுவன் நீடு வாழ்க’ என்று வாழ்த்தினான். அப்பால் சேரன் செங்குட்டுவன் தேவந்தியைப் பார்த்து, ‘மாதவி மகளாகிய மணிமேகலை துறவறம் புகுந்ததற்குக் காரணமென்னை?’ என்று வினவினான். கோவலன் இறந்து பட்ட செய்தி கேட்டு மாதவி தன் மகளை வருகவென்றழைத்து அவள் காமனது கணைகளுக்கிலக்கணகாது அவளது அழகிய கூந்தலைக் களைந்து துறவற நெறியில் சேர்த்தாள். அது கேட்டதும் அரசனும் நகரமும் அருமணியைக் கடலில் இழந்தவர் போன்று ஆருத் தன்பமடைந்தார்கள். இவ்வாறு சொல்லி முடித்ததும் தேவந்தி தெய்வமுற்றாள். அவள் கூந்தல் குலைந்து தேவந்தி விழுந்தது. புருவம் துடித்தது செவ் ஆவேச வாய். மடித்தது. திருமுகம் வியர்த்த முடிதல் னள். செங்கண் சிவந்தனள். கைகளை உயர்த்தினள். கால் பெயர்ந்தாடினள். அவள்மீது பாசாண்டச் சாத்தன் ஆவேசமாகி மாடல மறையவனை நோக்கி ‘இச்செங்கோட்டு மலைச்சிகரத்தில்

ஒரு சுனை இருக்கின்றது. அச்சுனையில் நீராடினோர் பண்டைப் பிறப்பினை அறிவார்கள்; அச்சுனை தெய்வத் தன்மை பொருந்தியதாகும்; அச் சுனைநீர் உன் கைய கத்துள்ளது. அதனை இப் பெண்கள்மீது தெளிப்பா யாக' என்று சொல்லி புன்று பெண்களைக் காட்டினுள் அவர்கள்மீது அந்நிரைத் தெளித்த அளவில் பூவரும் தம் பழம் பிறப்புணர்ந்தார்கள். அம்பூவரும் கண்ணகி யைக் குறித்தப் புலம்பும்போது கண்ணகியின் தாயும் கோவலன் தாயும் மாதரியுமாக அமைந்திருக்கக் கண்டு மன்னவன் வியப்படைந்தான். 'முற்பிறப்பில் கோவலன் தாயும் கண்ணகி தாயும் சேரநாட்டில் வாழ்ந்த ஒரு செட்டிக்கு இரட்டைப் பிள்ளைகளாகப் பழம் பிறப் பிறந்திருந்தார்கள். மாதரி என்னும் புரைத்தல் இடைக்குல மாதா முற்பிறப்பில் அனந்தையம்பதியில் ஓர் அந்தணனுக்கு மக ளாய்ப் பிறந்திருந்தாள்' என்று சொல்லிச் சேர மன்ன னைப் பார்த்து, 'நீ சிவபெருமானுடைய அருளினால் தோன்றி மாநிலம் விளக்கிய மன்னவனுடைய செய்தவப் பயன்களும் சிறந்தோர் வடிவமும் நேராகக் காணும் பேறு பெற்றாய். 'நீ ஊழி ஊழி தோறும் உலகம் காத்து நீடு வாழ்க' என்று வாழ்த்தினுள். அப்பால் மன் னவன் பத்தினிக் கோட்டத்தில் விளங்கிய தெய்வத் திற்கு விழா எடுக்குமாறு தேவந்தயிடம் சொல்லி கண் ணகி தெய்வத்தை முப்பிறை வலம் வந்து வணங்கி நன் றான். அப்பொழுது அருஞ் சிறையினீங்கிய ஆரிய மன் னரும் பெருஞ்சிறைக் கோட்டம் பிரிந்த மன்னரும் குட கக் கொங்கரும் மாணவ வேந்தரும் கடஞ்சூழ் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும் பத்தினி தெய்வத்தை வணங்கிச் சேரமன்னனைப்போல நாங்களும் எங்கள் நாட்டில் உனக்

குச் செய்யும் விழாவில் நீ எழுந்தருளி அருள் புரிய வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்தார் கண்ணகி கள். அப்பொழுது 'தந்தேன் வரம். வரம் தருதல் என்று ஆகாயத்தில் ஒரு குரல் எழுந்தது' அது கேட்டசேரனும் மற்றைய அரசரும் வீடு கண்டவர்போல் விம்மிதம் எய்தினார்கள். அப்பாள் சேர அரசன் மாடல மறையோனோடு வேள்விச் சாலைக்குச் சென்றான். அவ்விருவருடன் ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளும் சென்றார். அப்போது பத்தினித் தெய்வம் தேவதிரியின்மேல் திகழ்ந்து தோன்றி, "நீ கண்ணகி வஞ்சி மாநகரில் மணி மண்டபத்தில் ஆசிரியரது உன் தந்தையாருடனிருந்தாய். அம் பெருமை போது அங்கு வந்த ஒரு நிமித்திகள் யுரைத்தல் உன்னைப் பார்த்து அரச இலக்கணம் உன்பால் அமைந்து விளங்குகின்றது என உரைத்தான். அவ்வாறு சொல்லிய நிமித்திகளை நீ வெகுண்டு நோக்கி 'என் தமயனாகிய செங்குட்டுவன் இருக்க, இவ்வாறு முறையின்றிச் சொன்னாய்' என முனிந்து அப்பொழுதே குணவாயில் கோட்டத்தில் சென்று துறவு பூண்டு சிந்தை செல்லாச் சேனெட்டுந் தாரத்து அந்தமில் இன்பத்து அரசாள் வேந்தனாய் விளங்குகின்றாய்" என்று இளங்கோவடிகளது வரலாற்றை இனிது எடுத்துரைத்தது. இவ்வாறு கற்புக் கடம் பூண்ட பொற்புடைய தெய்வத்திற்கு ஆலயம் அமைத்து வழிபாடு செய்து தம் மக்கள் பெரும்பேறு பெற்றார்கள்.

சிலப்பதிகாரம் முற்றிற்று.